

EMIL BRUMARU

P O E M E A L E S E
1959 - 1998

© 2003, Editura „AULA”
S.C. AULA MAGNA S.R.L.
O.P. 14, C.P. 13.67, Braşov 500630
Tel/fax: 0268/31.86.47
Tel: 0268/32.66.47
www.aula.ro
www.texte.ro

Redactor: **Anca Dumitrescu**
Corectură: **Ramona Deji**
Tehnoredactare: **Viorel Ciama**

I.S.B.N. 973-8206-88-X

 Printed in Romania
fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucuresti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

VERSURI

(1970)

Elegie

O, vechi și dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Și în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre delicatețe infinită,
Ciuperci cât canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-și cască,
Aluaturi tapisate crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiase
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, șunci gingașe
Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,
Și-n ceainice vădindu-și eminența
Prin fast de irizări și tarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esența
Trandafirică-a lucrului în sine!

Cîntec

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Și ne era la toți atît de lene...

Torceau femei de angora în pat!

.....
Și-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adînci cu lustru-ntunecat.

În dormitor

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit și frumos.
Fulgera, luminîndu-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.

Respirai cu atîta sfială
Încît aerul ud se-nchega

Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.

Fascinat de-al său geamăn, spre-ogîndă
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

Baladă

Vechi piftier de țîțe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toți inapții,

Ou pûtrezindu-și gălbenușu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Și-năbușă nări, căni, odăi și, iată,

Prin iadul cald din jur mișc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-și descheie,
-Preauleios sufletu-n cești să-și toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioșc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pîrț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

Cîntec

Amiezi înfășurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingașe și moi,
Cu clopoței gălăgioși la gene
Și degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, rîd dintre lichioruri,
Pîndite de paianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Și drame dulci cu caracter intim!)

Și-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mână peste-o pajiște de-azur.

Prezentare

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Și lîngă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.

Și pentru-a-mi fi stăpîină și regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În fața mea creștea ciuperca fină
Cu reverențe și cu spori în palmă.

Ceas

E ceasu-n graniți fine de răcori
Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
Motanii îmi surîd curtenitori
Și sclifosiți din blănurile scumpe,
Și litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afînata filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Calești ce-mi poartă încă-adolescența
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescența
Pereților care se subțiază.
Înfășurat în lirice caftane
Nu prididesc silabele să număr...

Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

Amnezie

Dacă iei o portocală
Și-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adânc
Peste care îngerii plîng
Cu căpșune-n loc de ochi
Și aripi din foi de plopi
Se întâmplă să uiți totul...

Ea stăpînește

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimășe,
Cuțite ceucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panașe.

Și-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndește-n flăcări de mătăasă
Ciuperci umplute iezeit cu greier.

Și cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

Sentița

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au suris din somn în largi crivate
Cu șoldurile neînfășurate,
Și-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sînii luna în eclipsă,
Și-au îndrăznit să-ntreacă-n rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.

Au tulburat mișcările cerești
Prinzîndu-și seara fustele în clești
De rufe pe subțiri și crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.

Și-acum plutesc și-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

Glycera

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sînilor dai lustru
Și ca să-ți cadă chipul în paloare
Îți pui la șold, cu greață, lipitoare.

Și faci pași mici să simți pe preșuri late
Gîdilituri la talpă, desfrînate.
Și-ncerci sub lampă vâluri pentru șale
Pe ele cu picturi cu animale.

Pe urmă, în peceți de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Și-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

Exclamație

Ce bine-i să trăiești în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gîndul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Și sufletul să ți-l împaci cu sticle,
Cu piersici și cu trenuri timpurii.

O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

Pastel creștin

Cu țîțele-nțepate de tăuni
Vacile roșii rumegau scaieții.

Lîngă izvorul sacru-al dimineții,
Netulburat, Isus făcea minuni.

Inconștiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu și supus,
Adolescentul, palidul Isus
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.

O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrățișa un șarpe adormit.
Și cînd sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

Dulapul

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe rîșniți de cafea
Visînd piper rotund și zahăr cubic,
Fără să-ți știe taina nimenea.

Ouă adînci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lîngă mari pești inerți.

Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră și subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?

Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Și scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

Apocrifa I

Timpul ceasurile-și plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un cîine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămîină.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fîntînă.

Și-n bucătăria pură
Cănila se coc și-așteaptă
Atîrnînd cu apa-n gură.

Glycera

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Și-un păr cîrlionțat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.

Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?

Și piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leșine, să-i așez în mîină,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărăscă mersul de stăpînă

Și sînii mari ce-i ține doar afară,
Licențioși, pe ei motani să-și culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce

Și seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi și ghibelini!

Astenie

Vorbiți încet, sau poate chiar în șoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare și așteaptă.

Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfășoare lirica ființă.

Căci va pleca. Și-n alba încăpere
O să rămîn cu fața mai frumoasă.
Și fiecare lucru îmi va cere
Să îi surîd. Azi sînt ca o mătasă.

Cîntec trist

Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la ușă,
Unde plitele-și înfundă
Nara moale în cenușă

Și lumina cade-n crățiți
Și-mbătați de-azur și izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bîzalăii din brizbrizuri,

Doar în voi, suav și tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

Cîntec de adolescent

Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn și prin mătase.
Din miezuri crude flori periculoase
Țîșnesc subțiri. Și aerul murmură...

Însîngerat de frăgezimea ierbii
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!

Pe lacuri mari, catifelăți și morți,
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

Cerb

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea tîrcoale.

Creșteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătînînd lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.

Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din cratiți de rășină;
Femei se ofereau ca să-l proteje

Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leșină să-i stoarcă lin lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătăi de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

Cîntec de toamnă

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai știu să scriu frumos,

Și-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret și surde bulioane,
Renunț; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?

Și cărei vidme dulci i-aș mai trimite
Plicuri lipite cu albuș de ou?
Brumele-și pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

Apocrifa II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi

Candoarea are în cămări
Din care cu delicatețe
Servește triștii musafiri.
Adolescenții mor de coșuri
În toiul marilor iubiri.

Rugăciune

O, vremea când eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren marfar...

Interior

Sînt încăperi în care așteptarea
Se sparge-n țandări crude ca o vază;
Din solnițe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.

Ce gînduri stranii iau atunci ființă!
În farfurii, trîntite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorință.

Și-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălți de apă dulce
Și tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

Romanță

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Vițeii ne cheamă cu muuu,

Copacii-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

În magazie

Cînd seara-n magazii de rumeguș
Ni se preling pe suflete vagi uși
Și ne-ntîlnim deodată față-n față
Cu mari paianjeni care cară ață,
Printre genuni de bălii largi și-adînce
Deasupra cepelor de nea se plînge.

Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîșietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi și închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoși,
Pe crucea geamurilor zac Hristoși.

Și-i o cristalizare și-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,
Și-i o surpare de cenuși în plite,
Și-n inimi rod cîntare ruginite...

Madrigal respins

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Și dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.

De-aceea stau și dorm o săptămînă
Și-apoi o săptămînă rămîn treaz

Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mână
Sîinii bombați și roua din obraz.

De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept și lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Și eu nici umbra nu ți-am sărutat.

Încît, în timp ce tu îți mîni șareta
Prin pădăii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Și-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El și-a-ncălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-aripi tristețurile fine
Și mîinile și-a-nmănușat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întîlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire
Fără să vadă, fără să audă...

Cu nara doar simțea cum lîngă dînsul
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plîns alături. Însă plînsul...
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul cînd treci.

Și-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greșeală
Și-acum odăi închise-l pedepseau?

Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rînd.

Adormind

Subțire și isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pîine mă mîngîie pe mîină,
Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă...
Și-n toate, unuroasă, aroma grea de ceapă.

Miroase a rugină și-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lămîie.
Apoi dulceața caldă, sărată și lălîie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.

O tentă de povidlă de prune îngroșată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ștearsă...
Și deodată somnul pe frunte ca o pată.

Cîntec

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.

Luați-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembrie unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

Imn

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.

O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.

Tu o trezești, cu un sărut, din brumă.

Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...

De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ți se dă cuminte și adîncă.
Pîn' la pămînt cinstiți aceste sfere, încă.

Nocturnă

Se-apropie ora cînd din piuliță
Piperul își suie în aer o spiță
Subțire și-nțeapă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.

Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Cînd putrede-antene dulapuri ajung
Și rupte cad fără sfîrșit într-o cană...

Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gîndacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă și sufletul sacru,
Și trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mîină ce doarme, de carne frumoasă.

Cîntec de copil

Cînd înserează-albușurile-n ouă
Și trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,

Și îngeri muți miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cănille atîrnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,

Atît de-adîncă e uimirea noastră
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

Izvoarele

Între izvoarele care desfac în jur
Rănille uriașe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi
Și-nlăcrimați în pături de omizi.

Din mîluri dulci cu mormoloci și sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîrnă-n iarbă nemușcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

Arătare

Înmănușați în mușețel, pe cap cu ceainic
Și-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă și cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.

Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veșminte
În degete subțiri de glicerini.

Și se-apleca ușor cîte-o fîntînă
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Și dispăreau prelungi...

Strămoșească

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roșii,
Umflați cu știr și steve se bucurau strămoșii
Că se-mplinesc dovlecii în țarină și iezii.

Plesneau muștele-n baligi de zeamă și căldură.
Din borți pîneau paianjeni și coropișniți rele.
Apusurile grave chifteau în bătătură
Ca niște uriașe grămezi de patlagele.

Pătrunși de rostul vremii și-a scurgerii acestei,
În cele șapte zile și nopți din săptămîină,
Ei așteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioși, cu gîndul la buicile nevastei.

Femeilor spre toamnă le da țîțele-n lapte,
În vaci creșteau vițeei și în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte
Năștea și Preacurata printre balerci de rouă.

Întîmplări

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mîină
Ne-atins decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușă
Să înflorească mi se întîmpla.
Și cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

Asceți

Aeru-i cald și roz ca sub umbrele,
Crini înjuțați trag care de parfum,
Fagi ceruiți în sobe fac un scrum
Mirositor și fin, ca să-i înșele.
Greieri răscopti de cîntece, din rană,
I-ademenesc țîrîitor și dulce,

Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trîndave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sînt purtate,
Pe lîngă dînșii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sîinii albi ca două mari lacate.
Și proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...

Ei își presară-n carnea crudă sarea
Din solnițe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Și cu ciocanu-și bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

Gînd

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn'la mătasa
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

DETECTIVUL ARTHUR
(1970)

‘
.

Detectivul Arthur

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,
Avînd în valiza-i uşoară motanul lui leneş pe care-o să-l lese puţin,
Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dînsu-şi va umple, trist, pipa cu crini.

Şi-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Cînd fluturii beau catifea şi căţei mînîncă dantele de feţe de masă,
Va îmbrăca cel mai moale şi fraged costum
C-un înger brodat sub rever şi cu nasturi ucişi în mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Şi sprijinindu-se-ncet cu o mînă subţire, prelungă şi stranie
De pianina pensiunii, deodată, spre-a-şi dovedi că există,
El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n şampanie!

Rugăciunea detectivului Arthur

1.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Cînd lumina e albă şi-n magazine toamna miroase a praf adormit,
În iarbă să pun un pantof cu şireturi subţiri de mătasă,
Aşteptînd să se umple cu flori, şi să fiu fericit...

2.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanţuri bucăţi
de ziare,
Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub poduri;
oh, istovit,
Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lîngă ziduri amare,
În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit...

3.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a casei
satîrul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei,
Să-ngenunchez pe podele în faţa sticlelor lungi de oţet şi ulei,
Fără sfială plîngînd, şi să fiu fericit...

4.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un ceasornic
de fată

(El are rotițe de înger!); să gădesc paianjeni bătrâni în pompe
stricate de flit
Și pe a șaptea ceșcuță din sumbrul dulap o amprentă ciudată,
Și-apoi să umblu tăcut prin odăi, și să fiu fericit...

Fluturii din pandișpan

1. „Domnule, și vă rog să mă credeți, îmi vine atît de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandișpanul tăiat la desert zboară fluturi albaștri și fini
ca mătasa!“

„Atunci cei doi motani somnolenți, îngrășați cu dulceață,
Ce torc de o parte și alta a coapselor mele,
Fac tumba ciudate, se-agață rotunzi de perdele
Iar eu, leșinînd, îmi acopăr cu palmele fața...“

2. Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
„Doamnă, n-ați observat, c-un surîs, uneori,
Melci uriași, tremurînd pe clanțele de la intrări
Cînd deschideți, pentru motanii de angora, ușile-n zori?“

„După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sîinii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,
N-ați auzit hohote mici lîngă bluză?“
Insistă detectivul Arthur, visător și integru...

„Cînd coborîți scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă aștepte,
N-ați întîlnit un seraf în mîna c-o ladă de mirodenii
Și cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jeniei?“

3. Glyceră își strînse veșmîntul la piept. Nu răspunse.
Detectivul Arthur, plin de delicatețe,
Din buzunarele lui nepătrunse,
Scoase un pandișpan albastru pe dulcele-i fețe,

Îl așeză grațios și candid între ei
Și luînd un cuțit îl tăie dintr-o dată!
O, ce pufosi se-nălțară, ce leneși, ce calzi fluturii, galbeni acum, prin odăi...
„Doamnă, șopti detectivul Arthur, permiteți-mi să mă retrag,
n-o să vă uit niciodată...“

Prima elegie a detectivului Arthur

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri și prepelicari lătrînd de-ncîntare?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluș cu
nostalgice funte
Cînd, pajiști scoțînd din corsaj, către-amurg, ieșeau la plimbare.

Călătoream (ți-amintești?) în cea mai frumoasă caleașcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist și cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceașcă.

Apoi într-o seară (caută-adînc în memorie!)
Ne-am dezbrăcat, neștiind întîmplarea aceasta ce-nseamnă,
Și renunțînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi
peisaje de toamnă...

A doua elegie a detectivului Arthur

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap
Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă acolo pe veci
să rămîie...

Toți s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blînd ne-ar cunoaște teribila taină
Și ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mîncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieșim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătînînd un albastru sifon,
Că uluiți de obiectele strînse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon...

A treia elegie a detectivului Arthur

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după perdele c-o vază în mîină.
Nu știu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar și canari,
Mi s-a părut (ca-n fiecare seară din ultima, vai, săptămîină)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?

Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îți picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preșuri. Urme în praf
Am observat pe-o măsuță lucioasă: parcă-ar fi fost
cineva încălțat în mărar...

De aceea, când te-ai culcat surîzînd (ce imensă greșeală!)
Fără să bănuie că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ți-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu multă sfială,
Rochia ta parfumată și am ascuns-o, gelos pe seraful acela, în vază...

A patra elegie a detectivului Arthur

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre vechile case,
Și să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul fierbinte
și tainicul tău portjartier
Să ți le bată în pietrele cele mai scumpe și mai somnoroase.

Și fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeș în pielea goală,
O să-ți ascunzi, c-un surîs vinovat, în ceșcuțe de ceai
Sîinii rotunzi și pe coapse-ți vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la ușă vei auzi clopoțelul
Să nu te întorci – detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-și grăveze-n inelul
De aur al frunții această-ntîmplare ciudată, c-o nesfirșită rușine...

A cincea elegie a detectivului Arthur

Ieșisem din cinematograful acela de la periferie
unde rulase-un film mut,
Ținîndu-ne-atît de sfioși de mîină... Cînta un pian...
Și cînd ne-am oprit în mijlocul străzii și m-ai
întrebat, visătoare, ce am,
Uitîndu-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse din vechea
cabrioletă,
Cu fracul boțit și jobenul sub braț, venit ca să fure
spre seară,

Motanul familiei și tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede și țipă, și el o împușcă-ntre sîinii bombați,
și-apoi o iubește-n cămară...

Și-atunci ne-am dat drumul la mîini și-amîndoi, pe trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinși de-o teribilă panică
Și-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase și necruțătoare,
Plante gigante creșteau, ca să ne tragă-napoi, în Grădina Botanică!!

A șasea elegie a detectivului Arthur

Poate într-o dimineață îmi va sosi prin poștă un colet uriaș
Cu-albastre ștampile și timbre subțiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraș,
Mirîndu-mă cît de ușor e și de parfumat, pînă-acasă.

Și-acolo, lăsîndu-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde,
Încet se desfăce și cum dinăuntru apar,
Oh, goale și albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii rotunde!

Și-atunci te-aș lua-nfrigerat din imensa cutie
Și-aproape nebun aș fugi cu tine în brațe
La vechiul bufet cu borcane lucioase și-adînci din sufragerie
Să-ți dau, căci ai fi leșinată de foame și dragoste,
cu lingurița dulceață...

Ultima elegie a detectivului Arthur

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la Julien Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăiește departe de lume c-o bilă în mîină,
O, l-am găsi în genunchi, într-un colț, sărutînd șifonierul
Și îndopînd șerpișori sinilii cu smîntînă.

Și după ce s-ar scuza rușinat că la dînsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi și sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da și pilaf de gutuie oranj
Și piersice-ar șterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicuță-n veranda umbrită
de-arțari
Tangouri atît de ticsite de molii și valsuri atît de pufoase

Încît ai începe să plîngi, amintindu-ți c-odată ai
fost, pentru-o seară, aleasă
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR
PARTICULARI...

Testamentul detectivului Arthur

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina. Trebuie să-ți lași nările în strujeni ca să simți cum miroase îngerii după-masă. Trebuie să bați cuie în zid, și zidul trebuie să fie roșu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ți aurești manșetele cămășii cu fîntîni ca să atingi inocența. Și mai trebuie vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!
2. Un scaun poate fi inima ácelor, inima șinelor plutind în păcură – după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat – sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roți. Un scaun poate fi și liniștea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul și-a zilei cu o femeie cărnoasă.
3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperișuri subțiri. Și iată: pajiști cîrlionțate, vipere-n vînt, picături de aur pe șapca de înger, fluturi înghesuiți sub genunchii fecioarelor și-acolo, departe, o spaimă imensă.
4. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de orez stă însuși orezul. Iar fața sîngeră de amabilitate. E vorba de fața florilor, de fața scîndurilor; e vorba de-un cîine ce mușcă crinii, iar crinii turbă și sfișie marginea glastrei și urechea unei doamne-n baticuri, o, numai în baticuri, cu sîinii de pluș parașutat.
5. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă pînă sub streșini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Și-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanți sinuciși cu beladonă. Iar mai tîrziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu sîmburi de oameni superbi.
6. Fără liniște, prin ganguri vechi, la ora tîmpită de-azur a amiezii, cînd se încarcă butelii de aragaz și sufletul cade pe rochii întinse în curți; fără liniște, în fața vitrinelor cu lumînări uriașe de ceară, pe lîngă casele cu uși de untdelemn, printre oamenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oști adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase pînă la coapsele lor fără liniște...

7. Veniți să vă spun de sînge! E cerul meu din patlagini, e sufletul vechiului gușter trecînd peste-o fată de smirnă. Amin. Veniți să vă spun despre carne. E marșul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe șolduri. Amin.

8. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în scînduri, ce prinde fîntînile albe de frunze, ce-și lasă gîndul în stîlpii frumoși și suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristețe, fără surîs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subțiri, abia clătinate de-o mîină, vom fi transparente. Apoi, nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși în tafta, de tot ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene sub suflet! Și la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povestește. Despre fîntîna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leături subțiri, cînd roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling rîme de unt slăjit. În cristale scîrțîie poarta numai de umbră știută. O femeie își spală părul în ceai făcînd ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu cești. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adînci, cu cotloane de brînză, pline de spaima gîndacilor (ei, lenții, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereți, nu suntem pentru voi decît un parfum? Ușile-acestea de apă, sertarele tremurătoare, nu se închid din cauza sînilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mîneri de-alamă?

Șapte cîntece naive pentru parfumat gura

1.
Octombrie în calendare
Bisericești îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scoate
Atlase vechi spre-a căuta,

Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, țărmașul pur
Pe care îți desprinzi ciorapii
Din catarama de azur?

2.

De ce nu vrei să-nnebunești la ora cinci
După amiază, când e-atît de bine,
Și în sufrageriile adînci
Să faci pe preșuri tumbe dulci cu mine?

M-aș milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale și rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amărui
De chimion și mentă glacială.

Iar către-amurg, făr-a mai ține minte
Cine suntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adînci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți și-aud.

Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: caleașcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.

Să facem leneși noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi și de azur
Și fericiți că fluturii există,
Ținuți de mâini de razele din jur,

Tu nasturi mari să-mi coși cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.

Voi pune roua-ntîi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie și gene,

Motani invidioși și clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi iar la sfîrșit
Sîinii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr
Și-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Și-ți văd șoldul țicnit și glezna mică.

Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.

Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

6.

Am file moi de apă în găleți,
Jiletci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngerii fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!

Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în calești de sos
Și lîngă vechi ibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sîinii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adînci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci;

Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfeniți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleată
În miezul trist al unui vechi goblin.

JULIEN OSPITALIERUL

(1974)

Și ca să nu-ți fie urît, împreună cu dînsul,
nostalgic, pornești pe stradele
Ferfenițite de rochii și-n vreme ce el se lipește-amețit de-o cișmea
Cu blond robinet și cu jghiabul prelins virginal din dantele,
Iată, veranda atîrnă din nou lîngă tine, în aerul
proaspăt, răscoaptă și grea.

Amorurile lui Julien Ospitalierul

Mult timp am iubit o ceșcuță de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viața fîntînilor pe porțelanu-i subțire
Dar sufletul meu neștiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegîndu-și dulapul cel sumbru drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.
De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă duceam lîngă dînsul
Și mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,
Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul.

Pe urmă-am ținut pătimaș la o bilă de fildeș lucioasă
Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze
Știrîndu-mi spre seară dorințe ciudate și gînduri atît de confuze
Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Și-astfel mi-au trecut anii limpezi și-acum sfîtuiesc răbdător
Melcii prea grași să postească-n adînci butoiașe
Și vag amintindu-mi de oameni – oare ei mai există? –,
pe poliți cu fragezi canari ciuruind papanășe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi stropitori...

Secretul lui Julien Ospitalierul

Voi lua într-o dimineață tristă de toamnă, din
magazie, suavul burghiu,
Ascunzîndu-l sub haină, și-abia respirînd de emoție și fericire
Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, și cu glaspapir argintiu
Voi mîngîia, spre-a-i reda tinerețea și patima, trupul-i subțire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la vechile stive de lemn,
Geluită cu melci și-mbătată de ploi acrișoare,
Și plin de sfială-o să-nșirui, legat c-o eșarfă
albastră la ochi, găuri, nedemn,

Strîngînd rumegușul curat în casete de fildeș
cu balamale din piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari cu lavandă

Și-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe
cînd mai trăia detectivul Arthur,
Și-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneș și tandru, prin spațiul obscur,
Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să
facem, plîngînd, contrabandă.

Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pămătuf

De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,

Cînd dup-amiaza face flească murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: „Luri-Luri,
Viața este vis de fericire...”

2.

Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici ușițe și enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir ușor să nu stînesc cenușa
Și grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat și burta moale,
Luate (căci le doare) cu mînușa.

Și piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrîitoare, adormite-n zeamă,
Cu sîmbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronașul
De bărbierit și-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufașul
Bob de cafea în rîșnișile mari!

3.

În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi

Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Și uneori pe sîni căci au greșit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duiosi, le umplu rănile cu chit

Și-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene și-n aripi le strîng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburile-adînc!

4.

Ți-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Și mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lîngă pat;
Și limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-u bot de miel cîrlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un pește auriu plutește lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de in.

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnînd pios cenușa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mîină
În uși de lapte uluiți apar.

Și spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.
Semeț ca roua, blînd ca arpacașul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbiel,
Înflăcărat de fluturi, trist și frel,
Sufletul meu nu și-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celești și crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe
A îngerilor la pantofi cu glanț.

Și de aceea c-o sfială sfîntă
Pisicile mă iau de după gît
Și, rușinați, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.
Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat și tandru, să-l mănînci,
Cînd flăcările-ncep suav să doară
În plitele și-n lămpile adînci,

Și-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Și se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.

Dar cârlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț,

Șipcile dulci în zori când melcii schimbă
Piper pe rouă și pilaf pe flori,
Motanii ce își pun parfum pe limbă
Și, chercheliți, adorm în cimbrișor,

Și-acele putini mici și diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți și mă sărută pe obraz?

9.

Să luăm surizători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cișmele dulci
Și dimineața, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,

Vecini cu melcul și cu leușteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Și zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

II.

Melancolia lui Julien Ospitalierul

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna
în surtucul lui plin de grăsimi vegetale,
Auster și naiv precum preafericitul Bernard
ce supsesse din sîinii Fecioarei Maria,
Cînd o să-și descrie în dosul șopronului vechi,
cu un foarfece galben tăind toporașii crescuți în sandale,

- CINCI corijente subțiri înțepă, plîngînd în spatele scolii, cu sîinii pătați de cerneală, vacanța c-un spin;
- ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune) sînt destrămate puțin;
- ȘAPTE ori șapte fac patruzecișinouă de portocale închise-ntr-un cald mușuroi de furnici, acum și oricînd;
- OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg, de pe gard căptușeala de rouă s-o rupă;
- NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din supă;
- ZECE e cifra la care se moare rîzînd!

Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.

O, iar zaharisește crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.

Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gînd
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surîzînd.

Și-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de mușețel și-n rouă roz.

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,

Oțetele să ți le torni în suflet,
În cești cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pîn'ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lîng-un fitil,
S-auzi sfîșietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,

Și-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfășurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher și monoton...

3.

Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicatete și alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vișinată.

Fierb în jur veșminte și covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Așteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Și-și frămîntă-n aer nebunește
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adîncește!

4.

Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Și bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Și astfel zilele treceau,
Îngerii blînd doxologeau,
Pe pajiști se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.

Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.

Și-atunci sosi, tăcut și pal,
Un flautist provincial
Cerîndu-și voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Și-o să ieșim blînd uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi,
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-nngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atît de trist cînd cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

6.

Degeaba port cravată aurie
De fin ca să impun firme de ceai
Și la manșetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă și corai,

Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Și fluturi creți învăț cu sîrguință
Și-n crățiți curăț mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obrazii rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.

7.

Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvânt
Lăsându-mi mâna ca pe-o rază-n
Fîntînile de pe pămînt.
Și bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aș fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greșit.

8.

Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă și rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Și ceafa pe dulcetuți fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zădarnic cei rămași în casă,
Deasupra, de pe-un țarm de vază,
Mi-aruncă frînghii de mătasă.

9.

Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.

Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținîndu-mi liric cumpăna c-un crin,
Înainte puțin cîte puțin,
Umbrît de somn, catifelat de lene.

III.

Fericirea lui Julien Ospitalierul

Mi se dăduse voie să-l privesc și un timp am fost fericit. În diminețile de vară mă trezeam bucuros și nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă

bărbieream (niciodată nu mi-aș fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceașca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă și plecam. Era rece și curat și scrobitea ca un guler de cămașă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când soarele cădea aiurit și alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se deslușea limpede și clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzându-și greutatea, mai mult plutind decât stînd. Copacul își plimba umbra pe dînsul cu precauție, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfișiat de mîhnire. Pentru că după cîteva ani am ajuns și la asta. Desigur, știam că e un zid, știam că a fost ridicat de cineva; uneori după ce ploua căpăta o culoare atît de ciudată încît îmi venea să-l mușc, să-i mînînc pofticios cărămizile umede, făinoase, înecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu obrazul și, ca să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleșit de nemișcarea, de stăruința lui majestuoasă de-a dăinui. Dar, și aici trebuie să scriu cuvîntul cel mai potrivit însă și cel mai dureros, *nu-l înțelegeam*. Era ca și cum aș fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu și blînd pe care-l simțeam încă împrăștiat în mine, neevaporat, irizînd cîteodată orbitor, vis mîndru și pur ce-mi înlocuise trupul c-o fîntînă, c-un stîlp, sau c-un flutur. Și fără-ndoială că numai așa, amintindu-mi-l, aș fi putut pricepe. Și-atunci, Oh, Doamne-Dumnezeule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

Fîntîna lui Julien Ospitalierul

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fîntînă, nu m-a mai interesat nimic altceva decît locul unde o voi face. Doream să fie cît mai aproape, să pot bea apă oricînd, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric și mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentați, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineață, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o fac aici, dar am renunțat curînd. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă și demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Și-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fîntînii. Bineînțeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvîrți o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, și s-auzi scîrțîitul dulce al lanțului în propria ta cameră?

Hotărât, deci, asupra locului, avînd materialele necesare, nu mi-a rămas decît, mîndru și plin de ambiție, să mi-o construiesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu ușa încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă nimeni, căram pămîntul c-o roabă. Și-ntr-o sîmbătă seara – fîntîna avea un ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă și buclată – m-am îmbrăcat în costumul meu moale și pufos, croit dintr-o veche stofă moștenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela și, emoționat, în ritmul unui vals cu clopoței, am scos prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică și tandră lunecă pe gît ca o consolare divină, primită de la cineva nesfîrșit de blînd, pentru toate mizeriile vieții mele de pînă atunci.

Totuși, bucuria aceea deplină și licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd ridicam înmănușat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulțumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o veștejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu și pentru mine, amant rafinat și capricios al apei. Găleata și apoi cana sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă grațios, ca și cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcușul lichid pînă la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dînsa, simțeam c-o încercă o tristețe de nesuportat. Și cedînd cu docilitate găleții, știam că durerea de a-și rupe trupul fragil în bucăți albe și reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezmințit, m-am decis să cobor eu însumi în fîntînă ori de cîte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămîni. Coboram și urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ținîndu-mă strîns de pietre, mă aplecam și-i sorbeam neliniștit și galant undele subțiri. Uneori stam ceasuri întregi agățat într-o poziție destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanță, necunoscută înainte. Dorința îmi îmbujora fața. Eram din ce în ce mai nestăpînit. Pînă cînd, o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Și cînd am intrat în apă mi s-a părut că nici nu cad la fund. Și-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfișietor de lin pe suprafața verzuie și calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un fel gingaș, nemaiîntîlnit, cum doar plantele știu să respire sau poate îngerii – o lungă și delicioasă desfacere a mirării în Ether...

Confidența lui Julien Ospitalierul

Am vrut adolescența să-mi închin
 Dulcilor jafuri de fecioare însă
 Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
 Privirea desfăcută ca un crin.

Sori de amiază asfințind în piept,
 Am ridicat cuvinte luminoase
 Să bată-n vînt și-am început s-aștept
 Femeile cu nume de mătase.

Dar n-a venit nici una... Cine-anume
 Ca mine de tăcut a mai rămas?
 Acul lucind de spaimă-al unui ceas
 Mă caută stăruitor prin lume.

Cruzimile lui Julien Ospitalierul

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil și anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă așteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai necruțător, mai rafinat, cruzimea – ultim deliciu al singurătății mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicatețe infinită în mâini și petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de țigla – o sfărîmasem pătimaș și abil! – tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii încă, palpitînd în găleți emailate cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără nici un scrupul, desăvîrșindu-mi gloria de asasin manierat, sfîșiam cu așchii proaspete de salcîm aluaturi dospite blînd, plăpumi cusute cu ață tare în romburi portocalii, vestoane subțiri de vară, micșunele și mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele și vechi – de mult spărsesem geamurile, fremătînd – și le tocam, îmbibîndu-le mai întii cu oțet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiștea din fața casei. După amiaza (dar asta se întîmpla cîteodată și puțin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în catifea) țăruii înfîpți zglobiu în paianjenii din colțurile magaziilor, sub maldăre de zdrențe – hainele mele de gală ferfenițite la baluri de binefacere – îmi îngăduiau să rîd în hohote, pînă la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive și monstruoase în

țîțîni de-arpacaș, sfredelind melci devotați cu burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frînte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale și plane. Nu mai eram prieten cu nici un parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă șlefuită și rece cu-o gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunțînd pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde clocotind de luxura duhorilor; și nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surîsuri, cea mai umil înverzită de brusturi și o pisam pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță!, spre a-i mări rușinea. Gardurile-abia închegate, cu leațuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintind finețea gleznelor lui Isus, putezeau armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă am spînzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trîntit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngerii cu țipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoștea încîntarea! Prăbușit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi și adînci bucurii, eram *Campion al Cruzimii!!*

CÎNTECE NAIVE
(1976)

Invitație la Dolhasca

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pământuf

De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist

Cînd dup-amiaza face fleșca murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: „Luri-Luri,
Viața este vis de fericire...”

Cîntec naiv

Să fim anonimi ca dovlecii
Și dulci și suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiiați pîn'la piele-n destin.

Poeți, un surîs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

Mierea lumii

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.
Vai, nu mai știu nici cînd, nici cum

M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,

Funii sfințite leagă timpul
De pădăii, roua-i țigaie.
Îngeri gigantici țin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

Balada poetului de duminică

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mîneacă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Și-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am și șters.

Îmi plac portocale și sîni.
Iubita mea are doi sîni!!!

Ea dă samovarelor lustru
Cu dînșii, schimbînd la ceai gustul

Și ține morțiș să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.

Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.

Sparg mingi cu andreaua și pești,
Ucid pădăii cu calești,

Cu îngerii roua din șanț
O beau pîn'la ultimul sfaț!

Încă o invitație la Dolhasca

De ce nu vii să bem din șanțuri apă
Cu mormoloci și raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Și să ne batem joc de catifea

Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid și melancolic miel?

O, dac-ai ști cât de nostalgic arde
În lămpile adânci fitilul frel,

Și cât de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă șifonierul
Flogistic și-ai sosi întraripat!

Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca mierea

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Și-n orele de după masă
Se suie răvășit pe casă
Și se suspină prin burlan
Tot mai adânc, mai diafan,
Și-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporându-se prin tub
Într-un incub și un sucub
Ce te invită, triști, la dans
Pe țiglele cu fin balans,
În timp ce iarăși sub burlan
Se solidific-un bostan.

Viața la țară

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Și nici că din dulapuri, cu răsfrîngeri,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.

Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana
Nu te mîhni cînd ți se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.

Apoi, ca să vînez melci de aprile
Și rîme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Și pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

Cîntec naiv

Un pește mic și foarte trist
Din heleșteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui

Și-ntr-o caleașcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat și-adînc jignit
Muri sub ochii contelui

Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrîșor
Pentru motanul contelui.

Jurnal

Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atîrna albastră în iarbă o aripă
Pe cînd cealaltă-n soare se-nfășura mai pură.

O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur,
Și mă mîhnea o gîză, și zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.

Povestea cavalerului cu brici

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobîțe din ciorchin,
Tăia șopîrlele cu briciul

Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Și azi așa și mâine-așa
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară.

Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Șopîrle cu sîni albi și mari
Strîngînd copile dulci în brață...

Cîntec naiv

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei și țelini ca finetul,
Lîngă oglinzi cu căptușeala groasă.

Iar seara, durdulii și-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

Scrisoare de la Humor

Primește-mă, iubito, cu simbrie
La sîni albi și ți-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuștean spăla-voi lin pe jos,

Și-n măhuri galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ți ajungă
Călătorind îndrăgostiți pe var,

Și casa-n garduri proaspete și fine
Ți-o voi împrejmuî ca să-ți păzesc
Sufletul blînd și coapsele haine
De băiețandri cu surîs diavolesc

Ce îți trimit bezele printre leațuri
Și-ți dau să guști bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două brațuri
De biblîi moi sub plăpumi să le pun,

Fără păcate dulci să-ți fie somnul
Și să visezi doar sfinți și izmă creață!
Primește-mă iubito, întru Domnul,
La sînii albi, pe-un sfaņț, slugă pe viață!

Faun

Crescut de nimfe pîn' la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Și din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărînd cu sîrg roua și bruma-n roabă
Și am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

Jurnal

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți

Și botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cît de tare m-au durat
Trupul și mințile spre seară!

El, în surîsu-i nentrupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet
Și-n scăfirlie plin de-arginți.

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți.

Elegie

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Plutește-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Șopîrlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.

Și iarăși sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Și care scîrțîie-a destin.

Idilă

E-atîta liniște și-atîta nemurire
În pietrele ce nu știu să respire.

Boii se-adună galbeni lîngă apă
Și se gîndesc de unde s-o înceapă.

Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.

Vacile cad trîntite de ugerile lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.

Cîntec naiv

În mîină c-o fresie
Îți scriu o poezie.

Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,

Și nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere

În zori pîn' la suflete
Ci numai de-un fluture

Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

Cîntecel

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat, pe masa mea
Din lemn de ienibahar,

Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

O, vremea cînd eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren marfar...

Scrisoare din Moldovița

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii

Tremurînd de infinita
Gingășie a luminii?
Și de ce se iau la harță
Îngerii lîngă cantoane?
De ce are roua scoarță
Și amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leușteanului grădinii?

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

Cîntec de faun

Scaieții se sărută ușor cînd bate vîntul,
E-o sfișiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă veșmîntul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă și fierbinte.

Fluturile capital

Aștept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Și proaspăt iz de cal

Să-mi bată dulce-n țiglă
La ora anumită!
O, l-aș hrăni din cratiți
De fragi încinși pe plită

Și nu i-aș strînge frîul
Nici șeaua, ci-amîndoi
Am sta trîntiți pe preșuri
Bînd sticle vechi de-oloi...

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Pînă ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

Cîntec naiv

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mîini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții...

E timpu-nvinețit pe-alocuri
Pe unde zilele sînt reci.
Cuminți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrînate!

În bucătărie

Miresme stau pe masă ca niște spade late,
Legume-și țîn răcoarea-n catifelate pungî,
Pereții ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunși de var, blazonul paianjenilor lungi.

Vai, în bucătărie cui poți să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oțet în care s-au înecat furnici.

Dar ce neașteptată și nouă întîmplare
Ne-ademenește și ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

Cînd o să vin prin înserarea clară
Voi flutura în vînt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mîină peste-o pajiște de-azur.

Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintară
Departa de cetățile sperjure,

Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrisor,
Și-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

Vechi bocet de adult

Poate c-ar fi trebuit,
De cât sînt de amărît,

Să-mi dau drumul-n infinit
C-un flutur legat de gît.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Leopoldă hăi!

Poveste

Eram un înger serios
Dar m-a vrăjît un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.

De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malț
Sub ziduri vechi de cărămizi.

Și-n magaziile pustii
Paianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Și-a mi le unge cu sacîz.

Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm

Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.

Și însuși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bîrfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Și-n jur doar măselariți cresc
Și încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!

Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din rouă scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

Cîntec naiv

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sînte:n pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropișniți bleu!

Scrisoare

Sînt fericit, Genare!
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île de France,

Și jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îți scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

Elegie

Vino, cumiți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!

Nu trebuie cu sîinii sau cu guma
Dac-ai greșit ceva să ștergi, doar știi
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.

Căci o să fim curînd chemați la tabla
Aceea neagră cu burete roz
Să explicăm (și-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

Cîntec naiv

Iubiții sînt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme înoace,
Aripele lin își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine.

Poveste

Și dînsul glăsui așa
Fecioarei stînd în fața lui:
„De îți sînt drag mă vei urma
La capătul pămîntului.“

Și-i dărui trei elefanți
Și o panteră cu ochi verzi
Ținută de-un pitic în lanț
De-argint: „Ai grijă să nu-i pierzi.“

Și-apoi plecă strâns în veșmînt
De crini cusuți mărunț iar ea,
Neprețuindu-i sfatul blînd,
Bătu piticul c-o nuia,

Și trompele le răsuci
La elefanți, și cu un ac
Înfîpt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.

Pe urmă lanțul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce tîrîind
Un cufăr uriaș prin praf...

Elegie

Ții minte fluturele-acela trist, din vînt,
Cu două colturi cu mînerile de-argint
Asasinînd grădini și surîzînd?

Îți amintești de o căpșună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcînd-o în picioare?

Dar de cișmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu șopîrle scurte
Și moi fără să-i pese de insulte?...

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsniț de crini!
O, Leopolda, dă-ne nouă
Lumina celor doi calzi sîni

Și nu ne duce în ispită
Cu ei ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleașcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim

Unde-o să bem o săptămână,
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mână,
Copilăria, dureros...

Scrisoare din Dornișoara

Dac-ai vedea lumina
Acestei după-amiezi
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plîngînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dacă-ar trece trenul
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i adormim
Și conductorii nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni;
Și poate că atuncea
S-ar ridica măreț,
Cu labelenflorite
Și fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei după-amiezi...

Balada crinilor care și-au scris frumos

Trăia într-un oraș din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii

Care primea, scrise pe pluș cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;

Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență!

Ei își tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dînșii să le schimbe,

Poștași înflăcărați puneau ștampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,

Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuși directorul caleștilor!!

Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,

Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.

Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.

Și astfel cei doi crini nu și-au mai scris,
Poștașii au murit, poșta s-a-nchis,

Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poștalion...

Elegie

Telali duiioși îți cîntă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,
Și-amor din rufăria ta subțire.

Și-ți mai aduc în zori poștașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun

Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.

Și-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lalea,
Iar eu îți fierb pieptaru-n samovare
Spiritul sînilor să ți-l pot bea!

Cîntec naiv

Roua
Se plimbă cu șarpele boa.

Nuiaua
Se plimbă cu catifeaua.

Durerea
Se plimbă cu mierea.

Dar tu,
Cu cine te plimbi psihi-mu?

Balada celui de odinioară

E timpul să dispari bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiți, joci domino

Și pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ți trece de urît, omizi pletoase.

N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?

Nu simți, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?

Privește blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur

Și însuși dînsul, detectivul sînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.

.....

Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală

C-un șarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă și eternă

Și fã la toată lumea din batistă
Șoptindu-le că viața nu e tristă;

Fiindcă, vezi, ce mai încoace și-ncolo,
E timpul să dispari bătrîne J.O.

Vechi bocet de adult

Casa nu mai are sobă
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.

Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluți la rolă,

Geaba îngerii ce-mi perfir
Roua ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Și-n gură cu o portocală;

La treizeci și cinci de ani
Stau și plîng printre motani.

Elegie

O, magazii de mărfuri!
O, sfecle vechi de zahăr!
Sînt ștampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de așteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg și fac abuz

Cu timbre dăruite
De factorul poștal,
Și-ador cântarul gării
Și-aromele de cal,
Și-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Și scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.

Mi-e sufletul biletul
Pentr-un marfar pierdut.

Cîntecel

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deșartă,

Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

Ultima elegie

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă

Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini

Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

Ultima baladă

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aștept
Fluturii să-mi intre-n piept

Și am stat pînă-n amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba și-am plecat

Și nimeni nu mai știu
De-atunci de trăiesc sau nu...

ADIO, ROBINSON CRUSOE

(1978)

Elegie

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari șervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse;
Sîinii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile se-așează lin pe scaun,
Din cratițe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămașă,
Bucătării încinse, pătimașe...

Sticle

Sînt sticle cu toracele îngust
Și umeri transparenți neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Știind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lîngă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

Cîntec naiv

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surîzînd
Cînd trece pîf-paful seral
Alene prin timpul viran.
„Noi nu vrem să fim geniali“
Ci veșnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiți sub cearceaf
Și fără să scriem vreun rînd

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Ecuson

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gingaș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîng-un domn cu portocală,
Două rîme pentru supt
În clipe de plictiseală.

Elegie

Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lînă
Vor iar lîngă scaune-n veci să rămînă.
Oh, cîștile-și dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a țîșnit din cișmea
Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.

Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic
Așteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaștri, motani de Siam

Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoșii,
Pe domnii ce-și taie salate de roșii
Cînd ei doresc carne și carne și carne
Ce-acum și de-a pururi în somn să-i răstoarne.

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfîntească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Și fie-ți, în tîrgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînat sifon.

Jurnal

Mi-s genele cîrlionțate
Și buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge și-l distrug

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Și-am locuit o coșmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

Elegie

În magazii cu șobolani bătrîni
Unde îți intră orele-n plămîni
Mă preuam c-o dulce gravitate
Pe lîngă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghetе
Sufletul pur știau să mi-l desfete
Și mă-mbătau cu-arama lor sublimă
Butoaiele adînci de motorină.
Paianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nțelegeau și mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar

Și se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lână părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Și cum prin colțuri îngerii diafani
Suflau cu-amurg mărgica la curcani.

Și-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subțiri și tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veșnicie,
O, sticlă-n care sufăr s-o desfunde
Spre-a mă turna în cratițe rotunde...

Cîntec naiv

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii limbe dulci
Îți trec pe față cînd te culci
Făcîndu-ți genele mai lungi.

Roțițele-n parfumul lor
Năuc și ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor

De îngerii care, cronța-cranța!,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța!

Balada trecerii Reparatei

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J. O. mănînc-o limbă de balenă.

Este ora zece făr-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sîinii ei sînt prinși în curelușe,
Poartă-n mîini căpșune drept mînușe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi țin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu privește
Cum mănîncă limba unui pește

Ci îl lasă veșnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu acetilenă.

Idilă

În universul nostru dens și mic
Urșii mănîncă și nu fac nimic.

Vulpile dau de-a dura printre spini
Nevinovate,-aricii bruni și fini,

Sub maluri verzi racii stricați și moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.

Blestem

Sub gratii să trăiești de dimineață
Pîn'la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.

Deasupra să așezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mpărăștie miresmele sublime
De papanăși ce-nalță și consolă.

Miei orfelini și triști, lieduri suave
Să-ți cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sîinii!

Cîntec naiv

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mîna... și poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsînd pe sîni ceșcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleată și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urît...”

Elegie

Treci vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili și fără grabă
O să răspundem: „Lasă...” la cei ce ne întrebă
Prin gări cu vechi cîntare și cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Și-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, cînd spre seară cișmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Și o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumegușul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

Pretenții

Vreau să mă iubești ca pe un prinț,
Să te răsucești în pielea goală
Pe mătăsuri pînă, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ștergi de praf și să-mi săruți
Mîna pe inelul de cinci puduri.

Țițe de crăiță să-mi arăți
Și buric într-însul cu căpșună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi șoptești minciuni șarlatanești,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Și-o să-ți dau o mie de calești
Să-mi străbați regretele din suflet!

Idilă

E-atît de roșu bulionul
Cînd cîntă-n casă gramofonul,

Și-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Și-atît de verde leușteanul;
Oh, lîngă el stă-ntins ligheanul

Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

Elegie

Lui Florin Mugar

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plîngînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;

Iar dacă-ar trece trenul
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Și conducători nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni;
Și poate că atuncea
S-ar ridica măreț,
Cu labele-nflorite
Și fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

Balada trandafirului cu aburi

Eu știu o vampă care țipă
Cînd sfîșie hîrtie țiplă,

Și pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.

Și într-un port un vameș trist
Păzind bagajele lui Crist;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Sînt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adînc, să bea,

Vameșu-i plînge-n sîni, piratul
Cu golfuri își parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În brațe ca pe-o bombă dulce;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gând
Un trandafir cu aburi, blînd.

Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri șoptind: amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,

Iar vameșul, zîmbind candid,
Se agăță de-un cui pe zid;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gând
Un trandafir cu aburi, blînd.

Cîntec de adolescent

Fluturi monstruoși se clatin,
Florile împrășcă sînge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.

Și cu miezuri uriașe
Putrezesc în aer mure
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

Sfaturi pentru Reparata (VII)

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Plușul deșală, fluturii fac zîmbre
Și-ndeosebi nu-nchiria căpșune
Și nu umbla prin roua rău famată,
C-un dedîțel în dinți, sălbătăciune,
Și-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraște, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloș pline cu bură
Bea-mi sufletul și fierbe-ți în sparanghel
Cărnîță de piept dulce de arhanghel.

Elegie

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Și-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surîsul lor motanii c-un ron-ron...

De mult n-am mai trecut, răpuși de lene,
Prin burgurile vagi, purtînd zglobii
Jabou plisat și magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.

Degeaba bibilici și portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tînjim să le gustăm ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

Cîntec naiv

Iubita mea nu-i ușă de biserică!
Ea are coapse șui și țița sferică
Și se dezbracă cum se-ntunică
Într-o căpșună din peninsula Iberică.

Acolo mă așteaptă și mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre miresme și impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.

O, să scap de-ademeniri obraznice
Eu îi citesc din cărți pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Și scorpioni cu obiceiuri casnice.

Și spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pîrjoale de paianjen promit că-i voi aduce
Și escalop de scolopendră dulce!!

Invocație

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari și-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai;
Ci lasă-mă să iau o rîmă
De pe urechea de emai

Și nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățișarea trupul fin;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzești la tălpi puțin

Și-o să petrecem cu pastrame
De țap și filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Și-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fin
Iar la plecare o să-mi dărui,
Lin desfăcîndu-ți-l, un sîn...

Cîntec naiv

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ții chilote de puf sub șale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Și-n nări miresme după rang,
Și-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scorțișoară.

Și-n urmă porți cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Și numai sîinii tăi decid
Cînd se sfîrșește săptămîna.

Elegie

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnose de plictis

Cască zgriptorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cât o lețcaie.

Și-s trist ca plantagenetul
Prăbușit între patlagini
Ce și-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

Cîntec de toamnă

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină și vînt.
N-am știut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrșite își lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

Cîntec naiv

Dacă ai vrea să mă iubești
Și să mă aștepti numai pe mine
Ți-aș face un palat din cești
Pline cu miere de albine

Și ți-aș aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sîinii de optsprezece ani
Și pletele pîn' la podele

Și ți-aș tocmi un crin la uși
Să te sărute pe picioare
Și-un gramofon cu gălbenuș
Pentru de-amor și de mîncare.

Cîntec naiv

Cînd trecea fecioara lui Brumaru
Se topea de oftică mărarul
Și cădea cojit de pe crini varul.

Sîinii ei sîrneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Șerpîi, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieșeau în drum și-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngerî scurși prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci mai pură decît e cleștarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

Poveste fără sfîrșit

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puținî
Dar inima plină de fluturi!

La cîte un han mai adînc
Ne-opream: el, să beie o rază
Spirtoasă de după-amiază,
Eu roua din blid s-o mînînc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roșindu-ne fața
Și adesea nici nu știam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineața

Mergînd și mergînd în pas lîn
Și-abia respirînd, oh, abia
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

Cîntecel

O, canarii și buldogii
De la cîrciuma „Pirat“!
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Și-i atîta fir de nalbă,
Și-s atîția fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

Elegie

Slujbaș la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineață,
Cîntînd și măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creață.

Pe urmă m-a tocmit un melc
Din șapte săptămîni în șapte
Blînd pragul casei să i-l șterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la cîte o cișmea,
Prin curți interioare, crinii
I-am slugărit căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Și astfel zilele-mi se scurg
Și uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

Între anotimpuri

Intrăm în vară. Fructele își leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpșune.
Ziua își stoarce sucul și-i întregă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci și buburuze.
Zîmbind ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-atîta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniștită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioșat, o să rămîină?

CATALOG DE NIMFE

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuiseră o boală subtilă
și incurabilă, un fel de balansare leneșă,
plină de suferințe și delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență.
În buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare: scaune
abia înăbușindu-și revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuțite în mîineci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobișnuiesc
cu uscatul.

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr purpuriu. Ținându-l în lumina albă a zilei, între degetul mare și cel mijlociu al mîinii drepte, l-am privit îndelung, copleșit de tristețea de-a face parte din alt regn, mai gălăgios, mai impur. Când l-am lăsat din nou în iarbă, devenise transparent.

Părîndu-mi-se o absurditate faptul că sînt obligat să ies și să intru din propria-mi casă pe ușă, sătul pînă-n gît de umilințele unei vieți mizerabile, m-am decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd se cuvenea, era chiar de datoria mea, să iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n zid și a-ți strecura trupul prin ea devine de la o vreme nu numai nedelicat ci și înjositor. Calculele mele, executate cu instrumente fragile (dar precise!) mi-au arătat că alipindu-mă tandru de unul din pereții camerei, indiferent de care, și avînd răbdare, îi putem străbate, grație unor fenomene gingașe și austere, într-un timp aproximativ acceptabil. În felul acesta vă dați seama, îmi salvam onoarea!

Superstițios, asemenea vechilor almanahuri, sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai fistiche. Așteptam ziua și ora menită de zodiiace cînd înneguratul dulap ieșindu-și din calmul lemnului său nobil, va înșfăca definitiv trupul de carne trandafiriu a Reparației și-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va plînge deznădăjduită, își va frînge mîinile și boiul

pînă ce eu, ca un alchimic făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină și-i voi acoperi sîinii magici cu sărutări.

Ieri, după contemplarea trecerii personalului de patru și douăzeci, m-am simțit atît de pur încît o ușoară răbufnire de miresme răcoroase, ieșite prin răsufătoarea beciului, m-a înălțat cu cîțiva centimetri de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni, asemănător alunecării pe-un parchet de aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitații întîmplătoare, ce-a avut loc în spațiul trist și pustiu din spatele casei mele, mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngerii.

Pentru a nu provoca o suferință inutilă, ocoleam întotdeauna cu vîrfurile peniței porii hîrtiei pe care scriam lungi și tînguitoare scrisori unui prieten necunoscut și drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios ilizibile sau, și mai tulburător, derutante prin confuziile ce le pricinuiam. Dar asta nu avea nici o importanță. Coala continua să respire fericită, indiferent de semnificația cuvintelor! Mai mult, neputînd suporta țipătul de durere al filei îndoite cu brutalitate, întrebuițam plicuri moi, odihnitoare, generoase, de obicei galben-pai, sau bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de molift sau cu albuș de ou proaspăt, încă păstrînd aroma viscerelor de șopîrlă. Reușisem chiar să conving factorul să nu mai folosească ștampila lui de fier, ci una de cristal, dăruită de mine, muiată-n tușierele îmbibate cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele cu zimții piliți dumnezeiește de dirigințele poștei.

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemișcat și-abia respirînd, ca să nu le trezesc, la cele două bile adormite pe masă: una galbenă, de fildeș, cealaltă albă, de marmoră. Deodată, exact în clipa în care lumina a căzut prin geamul din fața mea în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de după-amiază, fină și senzuală, îmi îmbrobonase fruntea, la gît jugulara se zbătea delicios. Printr-un efort supraomenesc am făcut doi pași înapoi, băgîndu-mi mîinile într-o lădiță cu cenușă rece.

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Granițele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou, de înspăimîntător și totodată de naiv se desfășura peisajul. Pe pajiștile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner încolăcit nesățios de pofta viperei ce-și înghițea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte, mai haină, a destinului. O rouă clandestină, ușor lăptoasă-n miezu-i alterat, îmi umezea, pe furis, gleznela subțiri. Întîlneam insecte fascinante prin monstruoșitatea lor fragilă, sensibile la țipătul meu ascuțit ce le încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuț de pur, îmi simțeam trupul dispersat în particule tandre, polen umil și brun purtat de vînt spre ovarul mătășos al acelei uriașe flori angiosperme pe care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spațiu al dulapului cu prețul vieții.

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola fragedă a trotuarului o bilă tristă și cenușie, de mărimea unei cireșe amare, nu am avut impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar. Mă obișnuisem să descopăr mereu câte ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază, de obicei obiecte fără importanță pe care le luam totuși, înduioșat de singurătatea lor, de abandonul acela sfișietor în mijlocul unui oraș probabil necunoscut pentru ele. Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu un surâs indulgent și, pipăindu-i cu arătătorul o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus al hainei, lîngă batista înfocată, convins că fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins însă cînd, a doua zi, aproximativ în același loc, am zărit o altă bilă, tot cenușie, dar de o nuanță mai deschisă, puțin mai grasă ca prima și parcă mai vioaie. Am salvat-o și pe aceasta c-o imperceptibilă mirare a sprîncenelor, păstrîndu-mi, calm și protector, eleganța innăscută și atît de apreciată în almanahul Gotha. Am trăit apoi cîteva luni de adevărată încîntare. Întîlneam din ce în ce mai multe bile, de dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai dulce decît cel pe care-l respiram normal, închizînd muzici laice și limpezi, declanșate la cea mai ușoară atingere, în sferile vesele, îmbujorîndu-mi obrazii cu rotunjimea lor juvenilă. Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la catifelare, evitînd cu grație ciocnirile ilicite sau scufundîndu-le, aproape leșinate de plăcere, în găleți pline cu șampanii calde și aurii. Inițindu-mă în arta delicată (dar virilă!) a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător de adînci spre-a crea, pentru o clipă măcar, iluzia că-și vor săruta propriul contur, însîngerîndu-și-l nostalgic. Suit pe casă, răvășit de lumină și orgoliu, organizam

fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subțire a streșinilor
de șindrilă, înfățișând scene de ură
și amor din viața învăpăiată a fluturilor
vaganți; iar dedesubt, pe pajiști: platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înțepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cîntate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după
aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deșucheate
traectorii printre vase cu buze
groase și răsfrînte, pe stofe și plușuri
pulbere, în spații rău famate. În sfîrșit, nemaiputînd
să le suport, sîcîit de rouă, le
dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mai opiomani.
Pîna ce, pe neașteptate, într-un amurg de
țipirig am înțeles totul. Tocmai mă chinuiam
să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
puștii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reușisem
chiar s-o iau în brațe – îi simțeam
apăsarea dureroasă de piept – cînd,
într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor și naiv
în calești închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!)
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu neliniște, cu
patimă, cu trufie, pretutindenii. Eram, pur și
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicatețe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămînă nici un

pic de cenușă, ci doar aerul încăperii să se dilate ușor, presînd îndurerat pereții, ferestrele, ușa... O altă posibilitate ar fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în pivnița gazdei, comentîndu-mi în șoaptă, cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea în substanțe din ce în ce mai inocente. Oricum, eram hotărît, într-un fel sau altul, să iau melcul de coarne!

ROUA LECTURII

Insula misterioasă

Vine o vreme cînd suntem părăsiți, nu de oameni, ci de personajele cărților citite-n copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni în balon, nu mai călătorim spre centrul pămîntului. Adio, doi ani de vacanță! Un ultim salut și căpitanul Nemo se scufundă încet, dar pentru totdeauna, cu vajnicul său Nautilus, sub mări. Umblăm mai tăcuți și mai triști, noi, cei rămași pe un țarm.

Și ne-am da toate bilele și toți nasturii și cioburile de sticle colorată și zmeiele și sîrmele și cretele și mosorelele, ca să mai fim lăsați o dată să văruim, într-o dimineață strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.

„En garde!“; unde e D'Artagnan?

„En garde!“; unde, unde sînt Athos și Porthos și Aramis?

„En garde!“; viconte de Bragelonne?

Veșminte subțiri de mătase, spade fine și-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite de-amor în calești cu vizitii îmbrăcați jumătate în alb, jumătate în negru: încă o clipă și nu-s.

O mie și una de după-amiezi, hoinărind pe străzile-nguste și-n pantă ale unui orașel cu nenumărate cișmele, prizînd cu deliciu, în umbra zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai departe, tot mai aproape:

INSULA MISTERIOASĂ...

Nemaipomenitul roman

Capitolul I În care se arată mirarea, disprețul și chiar indignarea unor persoane grave, întrebate fiind dacă mai citesc din când în când câte o carte de Jules Verne.

Capitolul II În care se vedește că totuși, deasupra noastră, a tuturor, printre crengile unui arbore veșnic, stăruie încă surîsul Pisicii de Chesire.

Capitolul III Peste care nu se poate trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV În care, o dată ajunși, ne apucăm cu mic cu mare să căutăm comori ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic. Cît de triști sîntem după aceea. Cum ne consolează Conte de Monte-Cristo.

Capitolul V În care autorul, cu brațul drept zdrobit de-o archebuză, își continuă cu și mai multă înflăcărare Opera. O pară magnifică.

Capitolul VI În care: „Hm, miroase a spiriduși!“

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi, fiind invizibil. Dezastruoasa renunțare la lectură, Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII În care Frații Grimm beau hidromel cu Frații Barbarossa. Puțină Zmeurologie.

Capitolul IX În care sosește cu-aeroplanul însuși domnul Antoine de Saint-Exupéry muștrîndu-i din carlingă cu degetul pe cei ce au uitat de Micul Prinț.

Capitolul X În care autorul, luîndu-și rămas bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul

roman și pornește, plin de îndrăzneală,
pe-un galion pictat în ocru, spre noi și întortocheate
aventuri. „Piticul cît trăiește
speră...”

Însemnări despre detectivul Arthur

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sînii
Eleonorii! Și-n jur doar brîndușe și gențiane
și, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blîndă. Și-o nucă de cocos ciudată! Și dulci, uleioase
toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,
v-a trădat lenjeria, sunteți asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cișmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mîneci și
nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazii cu prudență.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-osînză!
Și-n bălii ce spaimă și ce rumegușuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu desfătatele
veșnic de negrele creme de ghetel!
Și-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului
putred! Un heruv de chișleac (amețit de destin)
îl păzea lîngă ușa cămării morcovi cu arcuri
săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oțetul...

Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,
detectivul Arthur cugeta: „Cepele scoase din
îngeri sînt dulci, transparentî tăieței din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben și-o bilă găsită pe pajiști
crește, oh, crește strivindu-mă tandră.”

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decât piersice mari întâlnite prin poduri. Stă în jilț satinat toată ziua și-așteaptă mesagiul cifrat de iepuri! Dimineață (c-o tiflă!) un lift îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă din nou pe vaporul cu aburi...

Scufițe (I)

A lui Perrault este, indiscutabil, „cea mai frumoasă“. A fraților Grimm doar „drăgălașă“. Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi, la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp, prima cu o plăcintă și-o ulcică plină cu unt, a doua cu un cozonac și-un kilogram de vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primește nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar scuza oarecum greșeala din pădure), celeilalte i se atrage atenția în mod expres să nu se abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă sticla), să spună „bună dimineața“ cînd ajunge.

Intrate în pădure, și una și alta dau de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault, fetița „habar n-are cît e de primejdios să te oprești și să ascuți un lup“, iar frații Grimm adaugă: „Scufița Roșie nu știa ce lighioană rea e lupul...“

Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu condus cu multă finețe, unde stau bunicuțele, ajung la ele înaintea scufițelor respective, le-nghit fulgerător și-așteaptă-n travesti, lungiți pe paturi, sosirea întîrziatelor. Și astfel, punînd capăt unei discuții în care ele se miră naiv („Și ce dinți lungi ai, bunicuțo!“), iar ei răspund cu cinism („Ca să te mănînc!“), sînt înfulecate și dînsele.
(va urma)

Cîntec de pirat

Lui Șerban Foarță

Pirații de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Pirații de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deși nu erau toți de-acord,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Pirații de apă sălcie
Ziceau: „O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom.“
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau cel mai strașnic tutun.
Pirații de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau și-o femeie cu ei.
Pirații de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Scufițe (II)

Pînă la înghițirea bunicuțelor ambii lupi
s-au comportat destul de inteligent.
După aceea însă, lupul fraților Grimm dă dovadă
de-o imprudență inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii
n-au forțat în vederea unui deznodămînt fericit.
Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem
pe șleau, nu poate fi considerat decît nătărău!
Prima greșeală. Uitînd ușa deschisă, creează Scufiței
senzația unui pericol iminent: „Vai, Doamne, ce-o
fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?...“ și riscă

deci să-și piardă prada. A doua greșală (fatală). O' dată săturat nu găsește altceva de făcut decât să se culce din nou și s-adoarmă cu ușa, presupunem, tot deschisă, sfărăind „de se cutremurau pereții”. Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna fraților Grimm să trimită un vînător ce extrage printr-o laparatomie executată c-un foarfece Scufița și bunicuța din abdomenul lupului și-apoi să i-l umple (toți cinci!) cu bolovani, fără ca acesta, datorită profunzimii somnului, să simtă ceva. Bineînțeles că trezindu-se (în sfîrșit!) și vrînd să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt și lupul va da, vorba fraților, „ortu popii”.

Finalurile basmelor diferă complet.

Frații Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuța și Scufița, totul terminîndu-se cu angajamentul acesteia: „De-acum' înainte n-o să mă mai abat niciodată din drum...”

Perrault, modern și crud, lasă personagiile-n burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis oricărei interpretări, indiferent de morala lipită, pare-se, din complezență:

„Vedem aicea cum copiii, deseori,
Și mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, grațioase și cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Și n-are rost să fim măcar mirați
Atunci cînd de Lup ei sînt mîncați.”

Preferăm Scufița lui Perrault și pentru că ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

Însemnări despre Julien Ospitalierul

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l căpătă J.O., surprinzîndu-și motanul de angora sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umiliința cu care apoi, ceasuri întregi, așezat pe un trepied vînătoresc în fața oglinzii, căuta să și-l smulgă folosind o pensetă pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur. Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii

ferate departamentale o traversă crăpată
extatic, mustind de păcură, prinsă drăcește în
buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile
în șir; sau, ca să rupă din propria-i cameră
un perete anume văruiat pentru asta, cu
tencuiala matlasată și geamurile – omagiu
subtil! – înzăpezite în aer, și să-l dăruiască,
surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale
curate de măgăruș, ținut noaptea în geluituri
fragede de crin, prin care J.O. privea
zilnic, susținînd că întrezărește undeva,
foarte departe, parcă dincolo de orizont,
niște ființe nesfîrșit de blînde
făcîndu-i din mîină gesturi consolatoare sau
(dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor,
a despărțire: batiste, verande...

Boala spirituală a lui J.O. accentuîndu-se,
hulubăriile i se păreau din ce
în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de cîte ori i se aduceau, dimineața,
pentru a-și face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea nici un cuvînt, avînd urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

Adio, Robinson Crusoe

Nimeni nu știe că împreună cu Robinson
Crusoe am stat și noi: eu, Ada, Cecina și
ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă
înconjurată de salcîmi pe insula aceea
căreia nu-i cunoșteam prea bine numele. Șeful
hălții era chiar tatăl meu, avea uniformă
și chipiu și da drumul la marfare (ce mîndru
și zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia
noastră nu treceau decît marfare. Iar Robinson
Crusoe nu avea nimic împotriva.

Dimineața desfăceam pe peron toate benziile
de telegraf și făceam pe ele, cu creionul

chimic, linii și puncte. Apoi le strîngeam la loc și mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuțit vechi și tocit de bucătărie. Acolo am întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus că Robinson Crusoe i-a dat voie și ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniforma lui taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare de vultur, la care ținea atît de mult încît își cususe două rînduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Știa că-i vom da, pentru că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază, Cecina. Era mai mare ca noi, terminase poate liceul și ne-am mirat că a fost admisă pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit de Robinson Crusoe, iar mai tîrziu, cînd a venit vorba despre el, s-a eschivat pur și simplu. Purta o rochie de stambă vișinie, bombată ciudat la piept și la început, cred că vă dați și singuri seama, n-am crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins: avea sîni!, deși probabil că era vreo scamatorie la mijloc. Totuși lucrurile continuau ca mai înainte. Spre seară, cînd marfarele trecuseră de mult, și-abia a doua zi trebuiau să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată), ne adunam lîngă grămezile de cherestea din fața hălții și împreună cu servitoarea plecam pe linie ca să rupem volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă, prindeam cărăbuși și-i îngropam în pămînt acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta încet-încet și, dincolo de semafor, dispărea după canton. Se întîlnea, fără discuție, cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane stricat, aflat pe linia moartă, de obicei după-masă, cînd lumina e albă și toți acarii

dorm sau sînt plecați. Puteam fi sigur c-o să-l găesc acolo. Intram în primul compartiment, mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă și galbenă și-i spuneam ce-am mai făcut. Prin geamul spart se vedeau în grădină patlagelele mari, orbitoare, ne oglindeam în ele. Mirosea a păcură-ncinsă și-a pătrunjel copt. Uneori îi cîntam din muzicuță; despre Cecina nu-i pomeneam însă.

Și deodată, într-o zi, s-a întîmplat ceva nemaipomenit. Mai întîi Ada, tam-nisam, în timp ce mă coboram în fîntînă ca să-i arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare peste marginea de piatră, că ea poate face asta și fără ajutorul lui Robinson Crusoe. Eram cît pe ce să cad! Apoi Cecina, mai subțire parcă și mai frumoasă, a dat a înțelege, rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-și fi cerut voie de la nimeni, chiar așa a spus: „de la nimeni“. Și culmea, servitoarea noastră a început să plîngă că Vineri, da, Vineri i-e urît de moarte. Asta mi s-a părut de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul părea pustiu. M-am prins de bara ruginită și, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav. Pe culoar un iepure c-o tașcă verde după gît m-a privit uluit. Am intrat în compartiment. Era cald, se auzeau viespile ce-și agățaseră făgurii în plasele de bagaje rupte și parfumate. De pe insulă nu venea nici un zgomot. M-am așezat pe burtă și-am așteptat așa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos, m-am scotocit prin buzunare, am scos creta și-am scris cu litere mari, de la un capăt la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte, ca să se vadă bine:

ADIO, ROBINSON CRUSOE

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT
(1980)

Cîntec

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Își pune gura moale ca un crin
Și străvezii doar sufletele vin
Și roua să ne mîngîie veșmîntul.

Pășim uimiți alătura de cerbii
Catifelați, cu gîndurile crude
Și pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor și-a ierbii.

Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi!

Gramofon stricat între două dulapuri

Superstițios, asemeni vechilor almanahuri, sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai fistichii. Așteptam ziua și ora menită de zodice cînd înneguratul dulap, ieșindu-și din calmul lemnului său nobil, va înșfăca definitiv trupul de carne trandafirică al Reparatelui și-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va plînge deznădăjduită, își va frînge mîinile și boiul pînă ce eu, ca un alchimic făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină și-i voi acoperi sîinii magici cu sărutări.

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Granițele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou, de înapăimîntător și totodată de naiv se desfășura peisajul. Pe pajiștile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner încolăcit nesățios de pofta viperii ce-și înghițea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scaldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte,

mai haină a destinului. O rouă clandestină, ușor lăptoasă-n miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiș, gleznele subțiri. Întîlneam insecte fascinante prin monstruoșitatea lor fragilă, sensibile la țipătul meu ascuțit ce le încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi simțeam trupul disperat în particule tandre, polen umil și brun purtat de vînt spre ovarul mătășos al acelei uriașe flori angiosperme pe care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spațiu al dulapului cu prețul vieții.

Să azvîrlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Și-n dup-amiezi cu muște columbace,
Printre gigante bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci țîța
Cea prinsă,-n sus să stea, de sfîrc cu ață,
Cu nara dilatată de tărîța
Mărarelor tocate pentru rațe!
Să prețuim în perne șolduri dalbe!
Obraji mai proaspeți are Dumnezeu?
Au roua sau smîntîna sînt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?
 Și să cîntăm, cît ne mai ține firea,
 La orga hidraulică iubirea!

Marș

Tăia-vom rîma cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Grașilor miei.

Vom ajuta melcii la treabă.
Roua din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.

Și pentru a-i mări misterul,
Cînd cade jos,
O să umflăm cu țeava mărul
Cel unsuros.

Apoi vom scărpină copacii
Să crească blînd.
Preapofticioși, ugerul vacii
Vom lua mulgînd.

Și astfel, spre-a ne trece veacul,
Din tată-n fiu
Vom coace-n role vechi dovleacul
Portocaliu.

Elegie

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund și spume
Și printre fluturi orbi izbînd în mine
Aripile lor mari cu țigle fine.

Și într-un lac, către sfîrșitul zilei,
S-alunec vrînd în undele ce fac
Bulboane moi de lapte și vanilii,
M-a îndrăgit nimfa acelui lac.

Și ne-am iubit priviți suav de-o turmă
De june junci, dar am fugit pe urmă
Căci mîngîierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.

Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcîndu-le s-asude
În izuri iuți și melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!

Și ce mi s-a-ntîmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbăticiune am rămas, sălbăticiune,
Surîs al fumuriilor paragini.

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins și beciul umed,

Roua cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturii din vînt,

Prinde cișmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var
Las-un micuț mîrgăritar

Spre a se pierde-apoi de viu
În ceața unui pet trandafiriu...

Elegie

Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă
Și-mi cîntă porumbeii: úgul-úgul,
Vreau sînilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătușe
Și lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Și fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

Elogiul Reparatei (I)

Ești proaspătă în dimineața asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoși își lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Și-n locuri rușinoase cu smochine.
Sînt sluga blîndă de acum nainte
A celei mai gingașe și mai fine.
Ți-e inema ca inema de ceapă
(Și sînt și cepe ce au două inemi!),
Usturătoare celor ce-o dezbracă
Dar c-o dulceață ce n-o știe nimeni.
 Privește farfuriile cu borș,
 Mi-e sufletul ca sfecla asta: roș!

Bulionul

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strîng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sînt inima ce bate-n raftul stîng
Al unui grosolan bufet năţîng
Plin cu scrumbii. Vă par vulgar şi-opac.
Injurii fără nici o socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sînt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

Elegie

Îngăduie-mi să-ţi spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtaţi de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi linguriţe lungi ca să mănînc
Cu graţie şi-ndurerat compotul
Din peştera castronului adînc.
Şi lasă-mi trupul moale să se culce
Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cîrpă dulce
De borangic muiată în ulei?

Bagatela

Diavoli subţiri, din pură încîntare,
Degeneraţi la suflet şi copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,

Înfăşurate-n lungile lor gene,
Cu sîrme-n sfirc şi coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lacate,
Fecioarele pluteau trîntite-alene...

Elogiul Reparatei (II)

Ți-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îți toarnă praf. Cînd treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n țelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n țara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moțul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimîntă și îmi este drag
Că pînă și Allah de poftă rage.
Cît de frumos te-aplecî între vîzdoage
Cu fustele-nălțate ca un steag!
Și cît de inocenți la toate cele
Ți-s ochii precum unei iepi fidele.

Elegie

Mai știi dup-amiaza să-ți bagi
Sub pompe picioarele dragi
Și mînilor albe să-ți culci
Pe burta borcanelor dulci?

Și spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esența aceea de ceai
Din care-ți plăcea să servești
Motanii sosiți în calești?

Și-acel bulion legendar
Ce viața-mi umplea de fiori,
Clocind lîngă ziduri de var:
Beții, strălucire, amor?

Elogiul Reparatei (III)

Ți-i rotunjimea țîței geluită
Și la mijloc cu cafeniu buton,
Și coapsa ta cu fierbințeli de plită
L-ar fierbe pînă și pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său țurlui cuprins în aburi.

Ți-i murdăria strînsă în buric
Mai dulce decît mierea cea din faguri.
Și corpul tău didactic ce ne-nvață
Să-i prețuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pîn'la greață.
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ți iubim mai bine carnea plină
De smieură murată în rășină.

Poveste

Lîng-un șarpe de mătase
S-a oprit o floare verde
Fericită să-i dezmierde
Liniștea primejdioasă.

Dar pufoși de spaimă cerbii
L-au strivit și-ntre izvoare
Singur-a rămas o floare
Peste frăgezimea ierbii.

Reparata și Pirata

Reparat și Pirata
Cea chioară de-un sîn fac plata
Ieșind din restaurant
Și-angajez-un diamant
Să le plimbe prin oraș
În amurgul pătimaș.

Pirata chioară de-un sîn
Vede-un fluture bătrîn
Bînd absint într-o tavernă
Cu-aripa-nfundată-n pernă
Și șoptește: „Reparata,
Tu ești gata? Eu sînt gata!“

Și-atunci amîndouă intră
În tavernă să cuprindă
Fluturile trist în brațe
Pentru-ntreaga lor viață
Căci, oh, totul, totul, totul
E-un zulf făcut cu drotul!

Elegie

Cum zace icra veche de știucă-n blid umbros
Sau găinațul găștei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trântit cu fața-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.

Căci nu mai pot. Tristețea cu îngerii ei hîzi
Trage pe roată roua, tocește colțul murei;
Oh, unde e candoarea mea dată cu sacîz,
Războaiele naive și tragice cu Burii,

Montgolfierii palizi urcînd un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda și chiar de Bulion
Și-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

Defăimarea Reparatei (I)

De mîini și de picioare ți-am prins cu frînghii groase
Trupul viclean și trîndav de patru strașnici fluturi
Ca să ți-l rupă-n calde bucăți. Stînd pe mătase,
La geam, cu talpa-n lapte și buzele-n vermuturi,
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,
Canari pletoși cîntîndu-mi cu tril de marmeladă,
Și mestecînd crenguțe voi arunca în ladă
Melci gîtuiți zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!
Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sîinii tăi smulși și capul cu părul lung de-un metru
Și coapsele voioase, ștergîndu-le de barbă,
Spre-a le păstra-n borcane cu căptușeli de fetru,
Dovezi pecetluite în saramure fine
Că mi-ai iubit motanul mai mult decît pe mine!

Bocet de adult

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De li se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneș, frate, drumul.
În lămpi fitilul nu mai are pîlp,
Fluturii mei sînt arși de vii la stîlp.

Mă trezesc de dimineață
Înger condamnat la viață
Și mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece și-o să treacă:
Dulcele tren de persoane
Cu coconi și cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pîn-i-apucă disperarea.
Și mă doare, frate, doare
Tot ce stă pe policioare:
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

Defăimarea Reparatei (II)

Chivernisită țață, dacă-ți pup
Laba piciorului sau laba mîinii,
Nu te-nșela. Au nu știi că stăpînii
Din mult plictis din cinste se-nterup
Și milogind își terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poți Destinul
Să i-l înghiți cu lacomii tăi nuri,
Cătuie dătătoare de miasme,
Tu care faci și dintr-un fruct bordel
Și năSCOești iubiri tot mai altfel
Pîn'ce plămînii ți se-neacă-n astme?
La tine vin ca la un Antihrist
Și-apoi promulg bule de aur, trist!

Elegie

Risipit îmi e destinul,
Luat de vînt ca fluturii,
Lacom își apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturei.

Nici un înger nu-mi mai ține
În spinare sufletul.
Duce-m-aș pe cărări line
Dar mi-e pieptul nesătul,

În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă;
Să-i mîngîi și să-i răsfaț,

Ca o pacinică omidă,
Varul, pîn' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preț!

Cîntec de toamnă

Trebuie bine-nțeleș anotimpul:
Miresmele sînt pentru morți.
Trebuie bine-nțeleș anotimpul
Prin care nărilor,
Ca pe un suflet ucis,
Ți le porți.

Dulapul îndrăgostit

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ștampila Adelfina) și-a ținut hainele, o cămașă și un pantalon de doc, pentru a le păstra prospețimea și sfințenia galantă a răcorii în țesuturi, într-o fîntînă din fundul grădinii sale sferice. (Nu-și construisese încă fîntîna din sufragerie, în care s-a și scoborît definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veșmintelor, în fiecare dimineață și seară, cu ajutorul ciuterei și incomodîndu-l faptul că toți știau cînd se dezbracă (îngerii își luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfișietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. desfăcea din cheutoarea mîhnită a gulerului cămășii primul nasture, cel capital!), de la o vreme, deci, se gîndi să-și cumpere un dulap. Și l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de aprilie, cu cerul plisat fin și burlanele înfundate de melancolie, victorios dar istovit de efortul încercării și descercării din caleașca pusă la dispoziție de prietenul său, detectivul Arthur, aceeași caleașcă în care, peste cîțiva ani, proprietarul ei tandru și trist și-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt șir de ani, J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-o în poștalion de bulion. Zgîrieturile cîrlionțate în formă de R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleștii, au vădit în mod briliant clarviziunea lui erotică; știa deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sîni mistici și două suspine laice: Reparata! Băgîndu-l în casă, așezîndu-l trainic într-un colț ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecute și bile rostogolite printre labele-i cafenii,

grija majoră a lui J.O. a fost să-și domine dulapul îmblinzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisi-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatec, cu fibre vijelioase și noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foșnete, rupea curelele ca pe șopîrle, în căutarea unui sînge rece și vîscos, sfărma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescîndă, a desființării sidefului. Broaștele ușilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mîinilor țîținele visau, fremătînd, să zdrobească pătimaș, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, falanguțe!; muchii ascuțite tînjeau după fruntea lui bombată. J.O. își dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiecă zi, cîteva ore, sistematic, pe dinafară și pe dinăuntru, ar reuși să-l supună, să-l facă să simtă umiliința (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blîndețe, nu putea proceda astfel. Își consultă prietenul. Detectivul Arthur – tocmai punea la punct schițele unei uriașe portocale cu zături – sugerează întii o metodă perfidă de moleșire și vicierie a incarnatului vînjos prin înlocuirea cuielor de oțel cu cuișoare, lucru dovedit practic imposibil datorită timidității lui J.O., el însuși vulnerabil la mirodenii; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze, îngenunchind în fața mobilei neînduplecate și monstruoase și cravașindu-și umerii goi, către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După șase luni de chinuri (nările lui J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenței pestilențiale iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferința ce i se prezenta zilnic (cel puțin așa au crezut ei), s-a hotărît să accepte cămașa și pantalonul de doc în interiorul sumbru cîndva, acum parcă îmbujorat de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut și Reparata: cei trei sîni mistici răspîndeau o lumină de dinainte de potop, suspinele ei laice lichefiau cristale! Însă nici J. O., nici prietenul său, detectivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O., fericit că-și menține îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuși de șmirghel contra țîținilor ce deveniseră moi și muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanțelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai tîrziu, abia după ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele domenii ale rezervației naturale de înger, din chiar lira îngerului Emil Brumaru, despre pasiunea adîncă și mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care dînsa, fără să-i pese de consecințe, și-a agățat indiferentă, de un mîner de-al lui, calzi încă, transpirați ușor de-o fugă grațioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase țiuitoare. Au urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care nu mai era decît o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O., au urmat spunea el surzînd liliac, într-o veșnică irizare a sufletului, au

urmat repetă iar, incantatoriu: levitații dezordonate, mînjirea celor trei sîni mistici cu dulceață, dezbrăcarea înduioșată a Reparatei, prăbușirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...

RUINA UNUI SAMOVAR

(1983)

Cîntec naiv

Îți dau un strugur galben să mînînci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari și-adînci.

Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele însăși strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ți-o arunc. Și-o să mă bucur

Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochii
Cu papagali feerici și palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

Mi-e sufletul împins de rouă
În groapa unui crin adînc.
Mă țin cu mîinile-amîndouă
De marginile lui și plîng.

Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.

Ci îmi doresc o portocală
Mare și grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin și sferic.

Elegie

Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliți ai dimineții.

De-atîta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PATLAGINI,

Săptămînale moi la pipăit
Cu roua tipărită-adînc în pagini.

N-ai mai citit miresme-mpăturate
Și-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principii de grădină:
„Turnirul are loc între răchite. “

Nu mai cunoști emoțiile rare,
Fragranța țiplei, țipătu-i subțire
Cînd sfișiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

Rugăciune

Dă-mi rană grea și dulce-n piept
Și-n așternut femeie-amară,
Poate c-așa o să-mi deștept,
Blînd, cîntecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept
Ci nu-l găsesc în nici o seară.

Și-apropie-mi cu mîna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgînd ca o cișmea,
Pune-mi, viclean și crud, de pază
Îngeri frumoși ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.

Și lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,
În moi închideri și desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

Bocet de adult

În gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

Și-aș mai sta și n-aș mai sta
Să beau apă la cișmea
C-un acar alătura.

C-am crezut, la început,
Cît marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sînt adult.

Ci-n gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

Chiuitură

Leliță,
Paraleliță,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiță
Și-o să-ți scriu defunct.

Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze
Să-ți tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.

Și să-ți pup
Cu gura tenul
Și cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

Scrisoare

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femeii cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mîna leneșă din minte,
Femeii cu sîni licențioși
Umflați de-un înger pneumatic
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femeii ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim
Fără speranțe, fără apă,

Cum pe corăbii Gordon Pym
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt.

O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt.
(1968)

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

elefantul
dă
din
trompă
strada
gării
dă
din
pompă
avionul
dă
din
bombă
însă
nimeni
nu
sucombă

De-aș avea o sumă fabuloasă

De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de calești
Înhămînd, la fiecare, șase
Dragi femei cu sîni dumnezeiești

Și-aș porni bezmetic la plimbare
Hățuind voios coapsele mari
Șfichiuite, ca din întîmplare,
Cu biciușca-mi fină de mărar.

Și-aș umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră,-n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea și bagajul

C-un rubin în dinți și trei pistoale
Doldora de gloanțe la centură.
Și când, înspumate, albe, goale,
Ele, mestecînd zăbala-n gură,

Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fîntînă
Eu le-aș adăpa cu binișorul
Și le-aș da să pape melci din mîină,

Și le-aș pune oje moi pe unghii
Și în coame tragic centrifuge
Izuri iuți ce-ar răscoli rărunchii
Gloatei desmățate care muge.

Și-aș pleca din nou cu spița roasă
De zefiri prin vechile povești.
De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de calești!

Dragoste nemărturisită

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Și m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic și-a oftat,
Ea a oftat așa, nemotivat;
Și doar făcea cu chimicul un bon!
Și am tușit încet și-am zis pardon...

Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

Sonet

Ți-am pus piper pisat în așternuturi
Ca să tresari uimită când te culci
Din pat și pijamalele să-ți scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!

Atunci o să-ți aduc din vechi ținuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franțuzești, faimoase bulci.

Compoturi limpezi o să-ți torn în ceașcă,
Creme de zahăr ars o să despice
Subtil, lîngă caise-aproape flească,

Pîn'ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

Cîntec naiv

Nu crini ci viperi porți în gură!
Pletele-ți zbîrnîie în vînt
A raiuri smulse din scriptură
Și-a iederă ucisă blînd,

Nepotolita mea puștoaică,
Tu ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n
Permisia unui recrut,

Pe sîinii îndopați în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bîlci
De ne vom giuguli, ai milă
De un bătrîn motan cu gîlci!

Sfat

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine știe ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu brațele-i crude.
M-ai uita. N-aș putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ți-l mușc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuș ca în mingi și copii.

Scrisoare

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.

De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici și nababi,
Poeti în corn de vânătoare
Sunînd, cu pantalon bufant;
Îndrăgostiți pîn' la-mbătare
De Turturica-Diamant,
Să strîngem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Și vin motani să beie apă
Și-s fluturi putreziți pe fund;
O, ce n-aș da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blînd,
Ca-n fructe moi să ni se-nnece
Tristețea și s-ajungem bravi.

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

Bocet de adult

Surioară, surioară,
Face-m-aș o birjă clară
De surîsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioșcuri și cișmele,
Trîntită pe canapele
Ca să-ți speli trupul de jele.

Și mai face-m-aș garoafă
De pus noaptea-n șip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.

Și placă de bulion
Să-mi ascuți la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori și pînă-n seară,
Surioară, surioară...

Baladă

Eram la mare, tebeciști,
Atît de grași, atît de triști
Și stam la bar, nebînd, fumînd,
În pielea albă tatuînd
Durerile și-apoi plîngînd:
De ce exist, de ce exiști?

Femeile cu șoldul gol
Și sufletele de nămol
Treceau încet, zîmbeau adînc,
Aveau poșetă de oblînc
Și-n fiecare mîn-un țînc
Făcut după un blînd viol.

Tocuri ojate la pantofi,
Sîni mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vînt
Priveam, oftam făr-un cuvînt.
Cît de ciudat că ești, că sînt
În piept cu-același rumen of.

Ci tot mai tragic surîdeam
Și stam la bar, nu beam, fumam
Țigări străine, lungi, subțiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

Chiuitură

Cînd treci prin oraș ca
Zînele prin ceață,
– Pupa-ți-aș caleașca
Pe roata din față –

Sufletul din mine
Iese-n straie fine
Și-o ia după tine
Pe ulițe line,

Cu ochii cîț ceașca
Și fluturi pe coate,
– Pupa-ți-aș caleașca
Pe roata din spate.

Cîntec naiv

Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sîni
Și e nebună de legat cu funii groase
Și de adus pe-ascuns la mine-acasă
Și de ținut în șir cinci săptămîni.

Zic unii că-i prea mică și nu știe
Cum face roua fluturii să moară,
Cît puf există într-o păpădie,
De unde-și iau motanii scorțișoară.

Dar asta n-are nici o importanță!
Oh, ea nu contenește să mă cheme,
Netrebnică, în fiecă vacanță,
Cu chica spumegînd de dulci blesteme!

Și îmi trimite-un milion de poze
Lascive și dilii pîn' la ruină
De-mi vine să sparg melci și să rup roze
Căci – Doamne-Dumnezeule! – i virgină.

Cîntec de pirat

Piratul ce n-avea o mîină
Iubea în taină o balenă
Dar delicat și plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mîină.

Atunci o vampă făr-un sîn,
Fiindu-i foarte veche-amică
Și pe balene purtînd pică,
Îi arătă, dur, cellalt sîn.

Și-astfel piratul făr-o mîină,
Oh, vampei ce n-avea un sîn,
Îi prinse cu cealaltă mîină,
Sub vela trincă, cellalt sîn.

Cîntec naiv

Bătut de whisky și de vînt
Ieri am umblat prin tîrg desculț.
Era-n amurg și îngerii mulți
M-au răsfățat ca pe un sfînt.

Zefirul este odios
Pe lîngă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos
Însă plutești precum Hristos
Tras de o lebădă și-un crin.

Un fluture-ți atîrnă greu
Și fraged ca un bolovan.
C-o frînghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătîndu-se în praful van.

Folia rochiilor subțiri
Să nu te sperie nicicînd.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimțiri
Decît un șold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pămînt?

Bătut de whisky și de vînt
Am străbătut ieri străzi întregi
Desculț, și-oricît ai vrea s-o dregi,
Iubito,-n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cînt.

Baladă

Am studiat jurisprudența și cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru

Fu repede întunecată de femei
Într-un oraș pierdut în nordul Angliei.

Și de atunci străbat oceane-n spume
Bînd catifele, mestecînd lungi gume

Și trimețînd, senin, din naufragii
Îngeri cifrați în sticle drept mesagii.

Iar uneori, cînd valul bate-alene,
Rad cu cuțitul solzii la sirene

Într-un lighean, spre-a fi mai pătimășe;
Și-apoi le bag în butoiașe.

Bocet de adult

Călină, Călină,
Pomușoară fragă,
La mine-n grădină
Tristetea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coarne
Să răstoarne
Crinul din picioare
Lîng-un șold de carne.
Roua nu mai știe,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora și fină.
Și-mi dă ghes urîtul;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gîtul
Atîrnat de-o grindă?

Cîntec naiv

Te-ai răsturnat în clime dulci
Pe cărțile de geografie
În atmosferă-s nori naivi,
Din soluri soarele învie

Și ca să se reverse-n tine
Cruzi afluenți te urmăresc.
Cînd vin ascunzi rîzînd la spate
Sub rochii globul pămîntesc.

Chiuitură

Vino, Tami, -umflată-n blugi,
Pe suflet să mi te culci!

Căci mi-e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De-abia-ți ține
Trupul dulce și avan:
Coapsele
Întoarsele
De-ți pocnesc lin capsele
Și se rup fermoarele
Cînd ți-ndoi picioarele,
Și sîinii
Dînd ca hapsînii
Buzna-n toiul săptămînii
Peste mine,
Din bluziță.

Vino, c-o să-ți fie bine
Ca-ntr-o miere de albine,
Leliță...

Epigramă

O, melancolia
Acelor zile:
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria!

Și-n ce bulion
Își îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon!

Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristețea-i de-un litru
C-o patimă grea.

Astfel, întrucît,
Își băga către seară
O sforicică pe gît
Nemaiscoțînd-o-n-afară...

Cîntec naiv

Iubito, hai să mîncăm cretă,
Să bem sticlute cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneși
Din catalogul de la școală.

Ne-am face temele pe mîne
Și hărțile la geografie
Cu sufletele-n munți și-n ape
Fără ca nimeni să ne știe.

Iar la sfîrșitul săptămînii,
Neascultați, uitînd de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne, sînii
În magazii dărăpănate!

Elegie

Caleașca-mi produce vertij,
În cești de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.

Cu fluturii pînă tîrziu
Alaltăieri tîmplă la tîmplă
Mai stam. Azi mi-e inima tîmpă
Și, iată!, chiar iapa cea scumpă
În șolduri mi-o dau pe-un rachiu.

Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingîndu-și lin nimbul,
Nu eu în zgărduța lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pîrjoalelor, ca să sucomb?

Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi ride în față. Oh, dar să
Strivim sînii ei ca pe-un tort!

Numărătoare pentru puștoaice și babalici

orișice
se
poate
bea
am
băut
ieri
o
perdea
vișinie
și-o
traversă
tolănită
pe
sub
trenuri
tandă
moale
și
perversă

Cîntec naiv

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea

Și sufletul plin de rîtaș.
Femeile, ele, oh da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneși, iubim
Adînc doar picioare de scrin
Și-apoi ne culcăm în talaș
De crini geluiți spre-a visa.

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea.

Lampă

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a așezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Și-a aprins
C-un chibrit lins
Roua fitilașului
De te vezi pînă-n cellalt
Capăt al orașului?

Lua-te-aș lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată ci-n picioare
Ca să nu se verse gazul,
Să-ți pup glezna și obrazul
Luminos,
Din sticlă tare,
Pînă-n șold flacăra-ți moare
Cu miros...

Viața, Mărirea și Decăderea Bul-Bukului Dantelat

În roua unui blond havuz
Trăia un pește mult ursuz
Și păduchios și slab de-auz
Ce-și număra mia de scuzi
Din punga pînă la refuz
În roua blondului havuz.

Ci într-o zi, la crepuscúl,
Sosi o morsă ca un sul,
La cărți doar chintă și doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decît la crepuscúl.

Dar, precum scrie și-n Balzac:
„Vai de picioare cînd nu-i mac“.
Căci peștișorul cel posac
Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mîngîie și-acesta: „Pac!“
(După cum scrie și-n Balzac).

De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mănuși, plînge-n batistă
Trecuta-i viață de artistă
Ștergînd cu oja de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,
Îndantelat, prin lumea tristă...

Cîntec naiv

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stăm trîniți în pat
Ca într-un rai adînc și afinat.

Veșmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe șolduri mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încălți, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas și te oprește-un pai
Căci iar te-așezi, sufletu-n cești să-mi dai...

Sonet

E ora cînd ciorapu-i mai întins,
Mai leneș, mai ucis de jartieră,
Cînd, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,

Îl lași, scoțîndu-ți rochia-nadins,
Să te privească trist din șifonieră
Pînă ce-l simți de crize mov cuprins
Și-atunci îl chemi, calină și lejeră,

La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi rîzînd pricomigdale,
Salături de-ananas și moi languste.

Iar el, avînd lavaliera-n sosuri
Și cu un tirbușon trăgînd din osuri
Măduva roz, sînii va vrea să-ți guste!

Cîntec naiv

Degeaba scrisori cu reproșuri
Îți scriu pentru suflet și trup
Cînd fustele tale în cloșuri
Au trîntori fugiți de la stup

Și cînd doar serafii-s de vină
Că sînii ți-i umflă c-un pai,
Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

Elogiu

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,
Cel greu și alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Și tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceată,
Cînd o să-l iau, pios, în brațe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mîntui viața-mi vană.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,
Lin răsfoind și monoton:
Baudelaire, Verlaine, Lautréamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire;
Ei n-au văzut ce tu-mi oferi!

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice
Blînd frămîntate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,

Cărfnd senin găleți cu apă
Din care căni adînci se-adapă,
Băgînd surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău Tamara,
Precum elevul profesoara
Și-o-nchipuie-n vacanțe, vara,
De dimineată pînă seara...

Scrisoare

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mîină lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleașcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aș lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)

Doamne, ce duioase țurțuri!
Mi se face mintea țurțuri
De lumină țiuită,
Țurțuri-Țari topiți pe plită...

Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mîină lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Policier

Plantă mică și păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aș fi urmărit
De un ucigaș plătit

Să mă-mpuşte
(După-masă, pe la şase,
Cînd tipi deghizaţi în pluş te
Duc spre, lin,
Zăcătorile de crin)
C-un glonţ, în plin univers,
El venind din sens invers
În trenchi bleu şi ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Şi-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar
Şi cred toţi că „dom’le,-i beat“,
„Hai să ne-adunăm, copii!“,
Tu fiind decedat...

Sonet

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligenţa de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Şi un prosop ca să ne ştergem
De-amurguri faţa cînd ne-oprim.
Oh, şi-o să mergem, şi-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupţi de-amintiri, spuziţi de rouă,
Roţile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struţ nouă
Şi-n suflet nimicîţi mărunt,
Purtînd iubirii roz esenţa,
Pîn’la Lyon cu diligenţa.

Cîntec naiv

Tu eşti o iapă efemeră,
Eu sînt un crin umflat de vînt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer şi pămînt.
Petala-i cărămidă veche

De grajduri tandre și pustii.
Cu nări adânci și-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.

Ci voi rămîne veșnic moale
În spatele unei amiezi
Cînd melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la șale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

Baladă

Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cad, șase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii
Și le sărut țuguiul sfînt.

Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid
Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice și inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.

Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viața tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.
Căpșuna-mi lecuiește guta
Și te ador în absoluta
Pîlnie grea de gramofon,

Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cînd, șase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii,
Cad și le pup țuguiul sfînt.

Chiuitură

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofițer
Cu vipușcă
Bleu ce mușcă
Sufletul de muierușcă,
Și șapca
De fluturi dulci
Luați cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă
Lîngă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Și ciorapii din pieleț
De uger de bivoliță:
Purtătoru-i gingaș-criță.

Căci eu sînt serafu-n care
Tristețea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare
Crăcănată!

Scrisoare

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
jucam pînă-n zori biliard
cu marele-artist Leonard
o da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
făceam, printre fluturi, lejer,
cu palidul Alighier
i Dante.

Și-n cești distilam sîni mai rari ca
IDEEA (ce risc îngeresc!)
alături de tristul Francisc
o Petrarca.

Balada Piratului Negru

Îmi era la haină gaica
De argint și beam vîrtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gîtul gros.

Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi și făr-o mîină,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de rîmă.

Cel vestit de orologii
Prin bătăi adînci de pleoape,
De cădeau din bărci toți dogii
La Veneția, pe ape.

Precum Kidd, setos de sînge
Și comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea putînd înfrînge
Orșice ambarcațiune.
Și ne-nvins decît de sînii
Marei Vampe de pe-un bric,
Rozbombați deasupra cîrmii,
În Oceanul Pacific!

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

fluturele
de
dulap
cu
parfum
de
crin
în
cap
zboară
peste
o
femeie
ce
capotul

și-l
descheie
ca
să
i
se
vadă
țîța
cu
ochi
mari
se
uită
mîța

Correspondență

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cît numai o petală,
Apoi cît frunza crudului arțar,
Pe urmă, oh, cît tine-n pielea goală!

Poștașii vor înnebuni pe rînd
De ce li se întîmplă seara-n tolbe
Cînd timbrele-s în flăcări și cîntînd
Scrisorile-și spun dulci-ni-le vorbe.

Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat și proaspăt
Pînă ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ți fiu oaspăt!

Cîntec naiv

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu ața tristă
A murmurat fragil și bleu:
„Ce mai încoace și-ncoló,
Viața este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau!“

Sonet

C-un dedițel în vârful ghetei și
Cravata-namorată de-o șopîrlă,
Prin bura dimineții voi veni
Sînii naivi să ți-i trezesc c-o sfîrlă

Din chichineaua lor de organdi
Ca-n viață plini de zel să se azvîrlă
Și să-i apăs cu degetul: bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gîrlă

Vor curge săruturile în jos
Făcînd bulboane lîi lîngă buric;
Și-atunci, deodată palid și sfios,

Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Și-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

Cîntec naiv

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai

Și-avem la manșete buton
Obraznic de rouă corai
Și mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi suntem nostalgicii tipi
Tînjind lîngă porți de dulap
De unde ne-așteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase dar, vai!,

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai.

Numărătoare pentru puștoaice și babalici

nimfa
și
cu

faunul
vor
să-ți
fure
scaunul
faunul
și
nimfa
vor
să-ți
sugă
limfa
bum
bum
și-o
sticluță
cu
parfum

Bocet de adult

Duce-m-aș, tot duce-m-aș
Să pasc troscot pe imaș
Cu boii și vacile
Că-mi pierdui noroacele
Și nu pot să-mi mai mîngîi,
C-un flutur la căpătîi,
Sufletul dintii.

Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucșoară,
Nici găleată la fîntînă
Ce prindea în zori smîntînă
De rouă, la îndemînă,
Nici gard proaspăt, nici porțiță
Să-mi facă din clanță fițe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoțel.

De aceea plîng și-ți spun
(Cățara-m-aș în căpșun!):
Copilă cu blugișori,
Vino-n drum

Să te sugrum
De talie ca pe flori
Și dă-mi gura
Și dă-mi totul
Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n „Idiotul“!

Sonet

Mi-am cheltuit pitacii de-a valma pe sonete
Cum fluturii-și dau praful aripilor pe mâini
Nevrednice. Ajunge! Sufletul meu, ți-e sete
Din nou roua-n tăpșane de lobodă să-ngîni?
Îți place iarăși bruma topită-ncet pe case
Loaiale-n care sînul femeilor e sfînt?
Hai să luăm o lungă vacanță de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vînt,
Să ne încînte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Și să-mbrăcăm poteca-n lăptuci căci o să vie,
Sunînd din cești, spre seară, dulapul cel bălai
Să-și povestească viața cu falnice urcușuri
În IDEAL și aspre căderi de sare-n plușuri.

Cîntec naiv

Pe sîinii tăi înalți aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Și totuși vreau iubito să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!

Oh, șoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurîndu-mi nimbul,
Cum să m-abțin să nu-l sărut în schimbul
Sînilor albi cu fruntea-n infinit?!

**DINTR-O SCORBURĂ
DE MORCOV**

(1998)

Deodată

Deodată-n aer se înalță un pahar
Și nici o mână de femeie nu-i să-l țină,
Și-atunci paharul de cristal se-nclină
Și-ncet dintr-însul se prelinge-o mână
Cu degetele retezate...

Tamaretă

Dacă lui Lou vaginu-i cânta Apollinaire,
Tamáriuška, eu ție ce aş putea să-ți cânt?
Piersica-nchisă-n flăcări de rouă și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?

Trifoi-frăguț cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică și şuie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn şuie.

Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate.
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

Jurnal

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil și trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategii cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipite în sfîrcuri
Voi suge dulceața din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

Descîntec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate țîțe boierești
Și umblă pîn' mă-ntîlnești
Să bem votci rusești.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahár,
Să-i desfaci
Pe niște saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt albgardist,
Ofițer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanțe whist.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate limbă
Dintre buze
Și ți-o plimbă
Milostivă,
Mov, liturgică, perlată
De salivă,
Pe vieața mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Și mi-l dă fără rușine,
Cu mult foc,
Ca-n „La Belle Époque“!

Dare de seamă
Scrisă c-o clamă,
Către Yvonne de Burgundia,
Uimit pe la sîni ce rotundă-i ea

Motto:

*„Ca să scii bine poezie trebuie
să fii asistat...”*

(H.-R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins și beciul umed,

Roua cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturi din vînt,

Prinde cișmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var
Las-un semeț mărgăritar.

Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfînta Sîrmă Violet,

La coropișnițele dragi
Din sticle-n care paiu-ți bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesățioase uși deschid,

La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbușite;

Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,

Pe cap își pune, pălării,
Verandele portocalii,

Și se încalță în parfume
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume

Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceața unui nimb trandafîriu...

Cîntec naiv

Pe sîinii tăi dau o para de aur,
Pe șoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcățele
Mi-aș da și calul meu cu tot cu șea.

Ți-aș pune pe buric coroana caldă
De buze moi răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aș revărsa zglobiu ca un pîrîu!

De-aș avea o sumă fabuloasă

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsînd nunți, botezuri, parastase,

Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ținte și tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnînd blazat din limbă,
Eu i-aș cere blugii să și-i scoată,

De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Și-ar țîșni buluc din ziduri sfinții
Bîjbîindu-i trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minții!

Confesiunile unui băutor de ceai (I) (Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l și dregu-l
Cristalizează-n cești, integru
Încît în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngerii cresc

Și între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător
De a-mi sări în ajutor

Cu geana să-l despic ușor
Și cu lumina ochilor
Miezul să-l pipăi ne-nterupt.

Și dintr-o dată simt c-orbesc!
Oh, lîng-un sîmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu șolduri ce-mi îngăduiesc...

Foaie neagră

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski –
Prospekt într-o crîșmă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urît și mi-e Cehov.
Tu ești, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai cu muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi și orfelini...

Un distih cu iz etern Pentru Maia Morgenstern

Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!“

Cîntec naiv

Ți-e trupul scos din muzici
De flaute subțiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri

Că ți-i atît de mare
Și-atît de despîcat
Cînd iese lin din rochii
Pe-o margine de pat

Și de rușine-obrajii
Și fesele-ți se fac
Mai roșii decît floarea
Cea roșie de mac...

Chiuitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai crează minta
Și onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roș bujorul.

De din deal și pînă-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le piște
Niște
Mangafale.

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu picioarele așa:
Kitsch!
Lua-le-aș la toți mucii-n bici!

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingășie

Să mă-nchin, lin, și să plîng
În buricul tău adînc...

Bocet de adult

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Și-aștept să-i scobori din rai,
Delicați și ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată pierde,
Of!

Să-i aduci
Și să mă-njugi
La dînșii pînă-mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ți rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ți ia-n coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioții
Care-ți clănțâne chiloții
Gingași, de sub malacof,
Of!

Dintr-o scorbură de morcov (I) (Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Ți-e atît de flămînd duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume buhul
Că aștepți
Cu sîinii drepți
Și coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

Cînticel

(Interpretează Maia Morgenstern)

Spune-mi franș, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingașă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înnebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții,
Stînd de-o săptămînă-n stății
Cu gîtul pe șina roții!

Bocet de adult

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un flutur rece
Și cînd număr am iar zece
Degete la mîini
Și iar șapte
Zile-n săptămîni
Deșarte...

Scrisoare

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari și-o votcă mică
Ce aș putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Cînd toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică“?

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri și-s huța
Nostalgic huța dus de-un country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzîndu-i-se-n praful copt căruța.

În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prințesă bielorusă stă ca muta
Și-așteaptă și își scui pă lin plămîinii
Deși la fel de albgardiști i-s sîinii
Și-n cracii infiniți la fel reduta.

Căci dînsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică“
Și-ncepe,-ncet-ncet, să-mi fie frică...

Bocet de adult

Azi-i luni, mîine e marți,
De lacrimi ochii mi-s spartî
Și de-abia mai pot umbla
Cu gîndul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Și dulce ca-n Orient.

Azi-i marți, mîine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ți-aș da
Mărgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera
Subțirico!

Azi-i miercuri, mîine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunză lată,
Oana Pellea,
Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mîine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot izmănuțele,
Sărutu-ți mînuțele,
Ca să-ți văd iar soarele,
Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cîrlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Piuuuuuuuu.....
Pe lume să nu mai fiu...

**Ravagiile alcoolismului
(Dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)**

Către Ilie Constantin

O nimfă frumoasă coz
Iubea tristă-un chiparos.

Însă chiparosul, trist,
Iubea dulce-un ametist.

Însă ametistul, dulce,
Iubea leneș trei lăptuce.

Însă lăptucile, leneș
Iubeau pe Curcanul Peneș.

Însă, vai, Peneș Curcanul
Își iubea numai motanul.

Și-astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!

Viața și moartea Reparatei

(Piesă-n părți)
Regia: Alexandru Dabija

1. Apariția Reparatei

Bucătăria părea infinită...
Melci răscopți pluteau în rîntășuri brodate pe plită,
Se auzeau gemete dulci în piulițele vechi de piper
Și-nvins, într-un colț, aproape de geam, valsa un cuier
Somnoros.

Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.
Căci deodată, lîngă bulbul acela de ceapă,
A apărut în caleașcă de sos,
Cu buzele groase și buricul adînc,
C-o poșetă de mușama la oblînc
Și trei sîni cît găleata,
Ronțăind sévigné șocolata,
Reparata!

2. Dulapul îndrăgostit

Într-o zi, aproape de seară,
Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.
Ceșcuțele lui cădeau transparente și tandre,
Luminînd ca niște moi policandre.
Apoi s-a făcut întuneric. Tocmai luase un borcan de dulceață
Să și-l toarne pe sîinii scoși din capot,
Cînd dulapul i-a zis cu o voce aleasă:
„Te iubesc, nu mai pot,
Vreau să te ung cu budincă
De mere pe carne.“ Fiindcă
I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.
Dulapul n-a mai zburat.

3. Portocala de după-amiază

Într-o altă după-amiază, fără să-i pese,
Cu un steguleț verde-pal înfipt între dalbele-i fese,
Reparata stătea plină de grație și melancolie
Întinsă pe-o masă din sufragerie.
Era cald. Afară gîndacii se îmbătau cu sirop de urină
Străvezie de iapă. Părînd că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi și oțet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surîs,
Cu mănuși de antilopă și cravată de batist,
A ieșit din garderobă un domn trist
Și loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfîrșită sfială
Și rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simțit cum dragostea, acest
sentiment minunat, o inundă!!

4. O crimă perfectă

În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veșmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrîni,
Și rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii doi sîni,
Frivolă și imobilă,
Așteaptă să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,

Și-am zvîrlit-o, visător și galant,
Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, și la urmă, moale și grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv și-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am șters fericit
Amprentele de pe bilă, acum de amurg, și-am fugit...

Cortina

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojește rana.
Cînd pîn' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sîinii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șolduri. Sfîrcuri sparg parfume:
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mișcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
 Pios pelerinaj spre roua părții
 Dulce de carne-n care tu ne hărțui.

Scrisu-am, fiind mahmur,
Fără bec la abajur
(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Mladă Madă,
Vin' și adă
Trupul tău precum o spadă,
Cu sîinii mari și de pluș
De o parte și de alta
De tăiuș.
Și mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i și stuf și baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-aș duce

Ca pe-un drum, pe ei, o viață
Să ajung, spre dimineață
Cînd mi-e frig,
La rozvînatul cîrlig,
Sufletul să mi-l atîrn:
Zbîrrm!!!

Sonetul cavalerului distrus
Fiindc-a mîncat harbuz după harbuz

Degeaba înhami melcii la caleașcă
Și crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleașcă
De lenea ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primește în crivat. Zăvozii-s
Lăsați să-mi hămăiască-n văzul lumii
Rușinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoței și mintea,-n fine funii
De zăpăceală, clipoțește-n crieri.
Par vază de cristal plină de huște.
Rămîn să-i fac doar hărți și lungi descrieri
De buze, sîni și șold. Apoi în cuște
De-a binelea voi fi închis, nebunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i lingușea faimoasele picioare.
Și-n fine,-o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cellalt
Și-s strînși fluturii ciopor
Coborîți lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîrn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut și-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani

Și-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de becaține
De subțire.

Pupa-ți-aș în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viața nătîngă,
Coapsa stîngă,
Și să-mi fac mîntea-nțeleaptă,
Coapsa dreaptă...

Balada tristului marchiz Scrisă cu rîme pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gîtuie.
Căci viața-i vax
Pentru o zgîtie.

De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță
Pe-un talger o s-așeze sînul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cellalt crinul
Alb ca Antarctica.

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va rîde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinți cu creste fine
Și în fiacru
O să plece murmurîndu-și „în zadar o rogi: «Consacră-mi
Creștetul cu-ale lui gînduri...»“, pe cînd ea-i cu cracii-n lacrimi!

Despre ce mai știi motanii (I) (La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi

Și-n perii păianjeni bătrâni,
Și-un hău nesfârșit în butoi
Și bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne între-n urechi,
Mereu ne-așin calea, în zori,
Melci putrezi și rîme străvechi,
Și-n uși ne așteaptă țîțîni
Și sticle-ascuțite-n gunoi.

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi.

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a ști, ca printr-un vâl
Coborît lin din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

Tamaretă

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-apecai
Peste margini de fîntînă,
Ca să-mi fie la-ndemînă,
Cu ele apa s-ajungi,
Zîină!

Bocet de adult

Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva.
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mînușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Și-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu știe să plîngă,

Ci doar să miroase tare...
Și lacom a depărtare...

Epistolă reîntregită
(Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femeii cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna leneșă din minte,
Femeii cu sîni licențioși,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femeii ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim,
Fără mîncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Și vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adînci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Și mîngîie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniți
Ce-i intră noaptea în urechi,
Și se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie rîme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

Confesiunile unui băutor de ceai (II)
(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lănțișor de-argint
Și-acum stau lîngă plită și nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cît-un crin.

Ci dacă-mpingi cu sîinii pe pagini de talmud
Arome sfîtuite să-mi mîngîie păcatul
Că-n loc să fierb esențe aștern în pripă patul
Și pernele le nărui obraznic și de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,

Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topește-n largi coperți
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-ți ierți
Cînd în amurguri pline de mari castani inerți
Strecoară lin prin ele vieța-mi ca prin sită...

Cîntec naiv

(Interpretează Valeria Seciu)

M-ai înșelat c-o portocală!

Și tu și ea, în pielea goală,
Erați în camera impură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa și alături
Veșmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul.

Apoi m-ai înșelat cu ceaiul!

Alt distih cu iz etern

Pentru Maia Morgenstern

Șade Maia pe răzor
Și citește Kirkegaard!

Despre ce mai știi motanii (II)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm într-o carte un burg
Cu îngeri dedați la posmagi

Prin care fiacrele curg
Purtându-i ca-n flaute largi,
Feriți de amiezele tari,
Și-n suflet suavi purtători
De fluturi și lapte de var,
Și-alături de dînșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu tot mai vagi.

Noi știm, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedați la posmagi.

Sonetul de pe insulă

(Recită, fără rețineri,
Canibalul Vineri)

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prelinși. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n orașu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborîta pîn'la glezne.
Ajută-mă, cișmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase.
Cînd rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n ganguri laice pereții-n
Povești moi tăvălite-n *Patul Vieții!*

Bocet terminat în blestem

(Interpretează Horațiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri și n-oi mai scri
C-un deget muiat în țuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jijiá.
O să-ți pară ție rău,
Copila lui Dumnezeu?

O să chemi taxiul
Și-o să pui șoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cît mai abitir,
Pîn'ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?

Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărămida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz și floc:
Țoc,
Țoc!

Dacă nu:
Du-te, paște și fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulú,
Fleac ce ești;
Fi-ți-ar curu-n dulci calești
Tras
De pe-acu'
La parastas...

Pierrot răutăcios

Sînt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni și indecențe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Disprețuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceialți. Pictesz scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.

Cînd coapsele lin își desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.

Și-apoi în văzul lumii port
Masca de fleț direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și frumos și-s și scîrbos
Ca fluturile Cap-de-Mort
Căzut în veșnicul tău sos...

Yvonne de Bourgogne
(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molîu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ți intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l oprește cingătoarea,
Și, beat de sîinii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a șoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un brustur viu,
Mi-e dor de-un fluture molîu.

Dintr-o scorbură de morcov (II)
(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu laleaua-n blugi
Ești frumoasă la fermoar
Și miroși a guguștiuci
De se fac străzile dulci
Și-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Și-un flutur cît o ghitară
Te-așteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărîțe,
Între țîțe,
Surioară.

Dacă Verlaine...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un târg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topește-n ceaiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l sorb cît încă sînt,
Tocindu-mi, pîn' la catifea
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

Despre un flaut și niște oglinzi (Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin și supt

De gurile groase-n buze,
Cu lacrima-n colț.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morți

Și-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n pahar.

DIN PERIODICE

1

Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu

Povestea boiernaşului de ţară
Şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiţă de ţigară,
Trîntit în praf, c-o de păianjen ghiară,
Muiată-n sînge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târguşor cu coropişniţi
Prinse-n Țîţîni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin rîşniţi
Tristeţea şi-şi punea pe suflet prişniţi
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de bibilice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice,
La păpădii zdrobind şi la furnice,
Pînă-n amurg umblă c-un zîmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceţi de miere roz.
Cu briciul boiernaşul cel sihastru
Îl despică şi-al vieţii lui dezastru
Pormitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ținut cu iz aliotman.
Rugîndu-l iute-n orice are roată
Să vină cît mai este încă fată
La vîrsta ei de şaisprezece ani.

Şi boiernaşul, luînd bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav
Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele îşi desfăcu, sprintărară,
Ca să-i arate himenul suav.

Şi, Doamne!, iartă-mi gingaşele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cîrlionţime
De plete lungi ce nu le tunse nime.
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.

Ci dînsu-ngenunchiat smerit în fața
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceașcă-nții adînc dulceața
Și bărbăția lui trecu ca rața
Pe apă printre buzele-i, apoi.

Și fericiți jucatu-s-au departe
De lumea rea, rostogoliți pe pat,
Lin desfătîndu-și fiecare parte.
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieleță de zmeură legat,

Voi scrie, clătind condeie grele,
Și-atunci, o, cetitorule, vei ști
Acele lucruri durdulii și frele
Ce se întîmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiții serafii.

INFERNALA COMEDIE

Sonetul 3

O, vremurile cînd eram ferici!
Timpul curgea ca pișălăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaș, ah pămătuf, uh, brici
Cu care Dînsa își rădea, sub poale,
Împrăștiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca niște balamale
Și ciucureii creței găurici,
Încît făceam la gură dalbe bale
Și ne băgam în pivniți prin gîrlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici,
Și-apoi c-un degețel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule și infiniți lindici!

Sonetul 13

Dac-ai avea, iubito, același cur bombat
Ce-ți tremura acuma vreo zece ani în urmă

Sub fusta de-o pălmuță, te-aș priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Și-n iesle de Murano ți-aș da doar chifle moi,
Să ți se facă buca mai plină și mai dulce,
Și-o dată la trei zile și-un kilogram de-oloi,
Ca sînii dup-aceea în căni să ți-i pot mulge.
Și te-aș plimba pe preșuri numai în patru labe
Și-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare,
Să se-ntărească mușchii în locurile slabe.
Și, țeșălîndu-ți părul tău fin dintre picioare,
 Ți-aș da-ntr-o seară drumul prin camera-ncuiată,
 Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată.

Sonetul 17

Ți-s bucele crescute frumos cum cozonacii
Lucrați în drojdii bune. Și-s rumenite blînd.
Și pizda ta miroase, cînd îți desfaci lin cracii,
Cadelnițînd cu dînsa smirnele calde-n vînt,
A fir de voinică păstrată-ntr-o scriptură.
De-un popă prins cu mîna sub poale la femei.
Saliva ți se-ngroașă ca o smîntînă-n gură,
Căci ai, crestată-n simțuri, ceresul obicei.
Cu buzele răsfrînte, carîmb de cizmă moale,
Bărbaților de-a suga al treilea picior.
Chiloți cu epolete de mareșal la șale
Porți tu pe curu-n lupta atotbiruitor.
 Și-n văile-ți adînce stă gras și copt ca spicul
 De grîu mînos în toamnă, cît vrabia, lindicul!

Sonetul 19

Ce desfătare, iarăși popou cu locuri dragi,
Lin ridicîndu-ți fusta și sprijinită-n coate
Pe un pervaz, îmi dărui ca pe o bunătare,
Uitîndu-te afară și mestecînd posmagi.
Și fiindcă ți-e rușine un pic de ce îți fac,
Vorbești cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte,
Și-i scrii chiar cu creionul rețete pentru turte,
În timp ce eu cu mîna blînd bucele-ți desfac.
Și-atunci cînd plin de rouă, fără să știi nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci,

Tu rîzi și-i spui vecinei că-i gata mîncărica
De fierț, și din fereastră alene capu-ntorci,
 Băgîndu-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
 Și-ți scoți, înfierbîntată, piciorul din papuci.

Sonetul 20

Gospodăria noastră are boboci de rață
Și porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap și-n suflet cu-amor, de dimineață
Ne-om răsfața. Sărutu-ți întîi, între picioare.
Lindicul mic și gîngav și bagu-ți degețelul
Pentru-a-ți aduce-aminte la ce-ai să-l folosești.
În curul alb și mare, pe urmă, oh, tot felul
De dragi și dulci poziții vom lua-n adînci calești
Și-un surugiu cu biciul pe cele șase iepe
Ale simțirii sta-va pîn' om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfîrîie începe
Pe foi de obligeană și se preface-n vin.
 Și ne-om întoarce iute, căci ne așteaptă treaba,
 Tu să-ți plivești ciorapii, eu să car floci cu roaba!

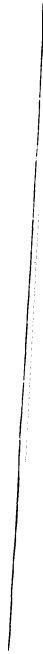
Sonetul 25

O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții,
Vreau să-l dezmierd întruna, din zori și pînă-n seară,
Și dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atît amor ți-oi unge-o, cum osiile roții
Se ung c-o pană moale de gîscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă.
Și-apoi și mai amarnic, zglobii și fără jenă.
Ne-om giugiuli-n fereastră, ca lumea să privească.
Și-ncet, încet, pe stradă, cu toții se vor fute,
Dudui vor sta la cassă cu buicile-n ghișeie,
Și blonde taxatoare prohave-or să descheie
La Domnii din tramvai, sugîndu-i cît mai iute
 Pîn' ce coboară-n stații. Și școli întregi de fete
 Își vor freca, la tablă, lindicele cu crete!!!

Sonetul 42

(*Sonetul esențial – elogiul iubitei Ideale*)

Ți-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atît de parfumate pentru a-ndulci-n somn sfinții.
Ți l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adînc puterea minții.
Și l-am mîncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorît asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pișatul, ca dintr-un crin regesc,
Sorbitu-l-am și-n suflet potop e de lumină.
Sînt Geniu, văd Ideea, aud Celeste lieduri
Și toate-s datorită acelu straniu fast
De floci și buci crăpate cînd, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
 Și-apoi, crud universul scoțînd din întuneric,
 Cu-o auroră-n spume fierbinți te piși feeric!

ARCADIA CASNICĂ ȘI SENZUALĂ

1. Pentru a înțelege specificul, dar și adevărata anvergură ale poeziei lui Brumar, sîntem obligați să luăm în discuție cîteva dintre trăsăturile ei care, individualizînd-o, au generat, totodată, prejudecata că avem de-a face cu o **poezie minoră**. Deliberat sau nu, Emil Brumar – ca, dealtfel, și Leonid Dimov, Mircea Ivănescu, Virgil Mazilescu – a scris împotriva curentului principal, reprezentat de generația '60. Fiecare dintre poeții citați, în epocă niște marginali, au scris o **poezie a spațiului privat**, opusă **poeziei spațiului public** (ogindă și prelungire a propagandei comuniste) a principalilor poeți ai generației '60.

Manierism, poezie „convențională”, monotonie tematică, lirică ocazională (dar una „particulară”, nu „de partid și de stat”). În contextul anilor '60, fiecare dintre aceste trăsături, expresii ale unei conștiințe artistice avansate, ale rafinementului, erau conotate negativ. Oricum, erau argumente ale „minoratului” poeziei lui Brumar. (Nu întîmplător, în deceniile 3-4 ale secolului XX, o bună parte dintre aceste „argumente” au făcut ca antecesorul său Bacovia să fie perceput, și el, tot ca un poet „minor”.)

Astfel, pare desuet, la sfîrșitul secolului XX, după atîtea revoluții poetice, să mai scrii cu ritm și rimă. Însă, pe de o parte, aceasta este o componentă esențială a convenției avansate de Emil Brumar dintru început, a „deghizării” sale în **poet de duminică**: „*Eu sînt un poet de duminică./ La haina mea roz am o mîneacă// Albastră, cealaltă vernil./ Eu scriu doar în luna april// Și-atunci nu mai mult de un vers/ Pe care deja l-am și șters.*” Duminica este nu doar ziua de sărbătoare, în care dispar constrîngerile de tot felul, ci și ziua cea mai apropiată de starea edenică, de dinaintea căderii în păcat, dar și de lumea copilăriei. Poetul e un arlechin – sau un copil – iar scrierea e un mod de a (re)trăi această stare edenică, înainte de a fi un mod de a „produce text” (și sens), de a interveni în lume.

Pe de altă parte, o poezie care – la suprafață – respectă convențiile, este cea mai adecvată deghizare pentru o sensibilitate, o viziune și un imaginar extrem de actuale; refuzînd „agresiunea” avangardistă, Emil Brumar, demodat la modul deliberat, te obligă, tocmai prin excesul de convențional și prin emfatazarea acestuia, să citești **dincolo de orice convenție**.

Deghizările și înscenările sînt esențiale pentru poezia lui Emil Brumar, care (indirect?) a învățat lecția unor poeți majori ai modernității: Kavafis, Pessoa, Pound. Dincolo de „masca” de poet de duminică, avem o varietate de „**personae**”: Julien Ospitalierul, detectivul Arthur, Robinson Crusoe...; dar „deghizările” nu se opresc aici, pentru că ele nu derivă dintr-o codificare socială, istorică ș.a.m.d.,

ci mai degrabă din aceea indeterminate a ființelor și lucrurilor, aceea fluiditate a lumii specifică sensibilității și gândirii infantile, dar și „ordinii” cosmice primordiale.

La fel, iubita e, pe rînd: Glycera, Reparata („*cu trei sîni*”), Pirata („*chioară de-un sîn*”) etc. **Obiectul dorinței** (mereu același, mereu altul) nu este niciodată posedat pînă la capăt (în ciuda fervorii erotice); femeia e evanescentă, deși atît de carnală, de „concretă”.

Cum sentimentul e, în fond, proteic (ca și eul poetic), pentru a-l face vizibil, Emil Brumaru **încenează** cele mai neverosimile spectacole ale relației erotice: un pește din havuzul contelui se îndrăgostește de ametistul de la inelul acestuia și, în buna tradiție trubadurescă, suferă de **amor de lonh** ș.a.m.d.

Panerotismul lumii lui Emil Brumaru (manifestare a unei „gîndiri sălbatice”, care nu trasează la fel ca omul modern granițele dintre fenomene, lucruri, animale, oameni, ființe supranaturale) ar fi fost greu de exprimat fără acest **spectacol al sentimentului**.

În ultimă instanță, Emil Brumaru este un adevărat spirit postmodern, care nu ignoră, nu întoarce spatele lumii postmoderne, ci o „fentează”, o învinge cu propriile arme, „făcîndu-se că”, simulînd. Construind, în spectacolul lumii, **propriul său spectacol**. Fiindcă: „*totul, totul, totul/ E un zulf făcut cu drotul*”. (Definiție a postmodernității pentru care l-ar fi invidiat pînă și Eco sau Baudrillard.)

Poemele sale **ocasionale** (în sens goethean) se înscriu în aceeași înțelegere a lumii ca un etern spectacol. Cei despre care scrie – sau căroră le sînt adresate poemele – sînt fie prieteni apropiați, vedete „personale”, fie vedete „publice” pur și simplu. Vedetele devin noi personaje ale universului poetic al lui Emil Brumaru. Iată: **Versuri cu parfum etern pentru Maia Morgenstern**: „*Șade Maia pe răzor/ Și citește Kierkegaard*”. Exotica Maia (numele îi permite și aluzia la cuvîntul cheie al filosofiei indiene) e plasată într-un cadru **bucolic**, ostentativ **românesc**, „*pe răzor*”, pentru a se întoarce, contrar oricăror așteptări, prin lectură, la marile probleme ale filosofiei existențialiste.

Emil Brumaru e un **primitiv rafinat** (animist și protocolar), rezultatul strălucitor și paradoxal al unei evoluții care începe cu „omul natural” (rațional și spontan) al Luminilor.

2. Universul poeziei lui Emil Brumaru este, în ultimă instanță, un Eden „personal”, casnic, în care îngerii, oamenii, animalele și lucrurile comunică și se amestecă, se iubesc și se dușmănesc, o lume inocentă, de dinainte de căderea în păcat.

Nu avem neapărat de-a face cu un franciscanism „postmodern” sau cu o prelungire a creștinismului popular (cosmic) românesc, cît, mai ales, cu încercarea de a conserva (în toate sensurile) un mod de a gîndi și a simți specific copilăriei (și copilăriei omenirii, desigur): „*Trăiam*

în bulion, trăiam în fructe/ În dulci latrine cu hîrtii murdare,/ În untdelemn duceam naive lupte,/ Sticlele mele aveau dop de soare." (Prezentare); „Fecioarele se încurcau în gene,/ Motanii se frecau de damigene/ Și ne era la toți atît de lene...// Torceau femei de angora în pat// Și-ncet, sufletul nostru-a căpătât/ Ape adînci cu lustru-ntunecat." (Cîntec); „O, vechi și dragi bucătării de vară,/ Simt iar în gură gust suav de-amiază/ Și în tristețea care mă-nconjoară/ Din nou copilăria mea visează:/ .../ Mujdeiuri ireale, șunci gingașe/ Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,/ Și-n ceainice vîdindu-și eminența/ Prin fast de irizări și tarte fine/ Ceaiuri scăzute pînă la esența/ Trandafirie-a lucrului în sine!" (Elegie)

Accesul la esență, la „lucrul în sine”, la Idee e posibil doar printr-un exces al simțurilor, printr-o trăire voluptoasă a imediatului. Asceză paradoxală (reflex al unei gnoze dualiste?), anamneză prin exacerbarea senzațiilor, transcendere și purificare prin cădere în păcat (care, astfel, este anulat, tocmai prin întoarcerea în lumea de dinainte de izgonirea din Rai).

Iată, spre exemplificare, un **Pastel creștin**: „Cu fițele-nțepate de tăuni/ Vacile roșii rumegau scaieții./ Lîngă izvorul sacru-al dimineții,/ Netulburat, Isus făcea minuni.// Inconștiente-l pipăiau pe pulpe/ Rîmele lungi. El, simplu și supus,/ Adolescentul, palidul Isus/ Hrănea din palme cu furnici o vulpe.// O fată-ascunsă-n frageda cucută/ Îmbrățișa un șarpe adormit./ Și cînd sleită coapsa s-a oprit,/ I s-a părut că Fiul o sărută.” Poemul pare descins direct din poezia tradiționalistă interbelică. Numai că: fata îmbrățișează un „șarpe adormit”, iar rezultatul actului (auto)erotic este iluzia (?) unei comuniuni (caste?) cu Fiul însuși. Nu avem de-a face, cred, nici cu o viziune răsturnată asupra salvării, nici cu un satanism sui-generis, ci, mai degrabă cu intuiția unei lumi, așa cum am mai spus, de dinainte de Cădere. O lume în care voluptățile cărnii nu sînt atinse de sentimentul vinei, în care inocența își păstrează neștirbită forța de a ignora, pe de o parte, trecerea timpului și, pe de altă parte, diferențele dintre genuri, specii, ordini ale ființării.

În ciuda deghizărilor de tot felul – sau, mai exact, tocmai datorită lor, „esență” a lumii simulacrelor –, a instituirii universului casnic drept „Centru al lumii”, Emil Brumaru e un poet „de ultimă oră”. Sensibilitatea lui, rafinamentul lui, dar mai ales „filosofia de viață” sînt cele ale unui „postmodern fără postmodernitate”, cum ar spune Mircea Martin. Mai exact, ale unui postmodern care refuză postmodernitatea. Exacerbarea simțurilor, erotismul „de-culpabilizat”, cultivarea intimității ca ultim refugiu, inocența autentică și, totodată, convențională, jucată sînt cele ale unui poet care prelungește și reformulează, azi, o utopie străveche: Arcadia.

O Arcadie, să precizăm, în „variantă românească”, pe care o regăsim de la cronicari și pînă la Eminescu sau Sadoveanu, „Arcadia

moldavă”, avînd în centru femeia, bucatele alese și „licorile fine”. Emil Brumaru păstrează „esența/ Trandafirul-a lucrului în sine” a uneia dintre utopiile cele mai dragi sufletului nostru, dar schimbă (cel puțin aparent) **decorul**, dacă nu și **discursul**.

Imaginarul lui Emil Brumaru descinde, dealtfel, direct din Eminescu; dar un Eminescu „filtrat” prin Bacovia. Dacă Bacovia „developează” în negativ, imaginarul eminescian, Emil Brumaru colorează, după ce a trecut-o iar „în pozitiv”, „fotografia bacoviană” și, prelucrînd-o pe computer, îi adaugă pigment contemporan, așa cum se întîmplă azi cu vechile filme alb-negru. Depresia, „descărnarea”, „mecanica” universului bacovian, primesc replica poeziei lui Brumaru: prea-plin al trăirii, al voluptății, „exces” al materiei, feerie a ei totodată, o nesfîrșită fluiditate a lumii, în care erosul unește oameni, animale, obiecte, îngeri ș.a.m.d.

Dar, dacă reia, reformulează și exprimă într-un mod extrem de personal și actual o zonă ireductibilă a imaginarului (poetic) românesc (la cei pomeniți mai sus i-aș adăuga pe Alecsandri, Fundoianu și Pillat), Emil Brumaru nu e străin nici de poezia lui Francis Jammes sau Francis Ponge. Ca și de o anumită sensibilitate (și imagerie, prelucrată însă nostalgic – ironic) Biedermeier.

Aparent decadentă (să zicem, „filiera” Verlaine sau Apollinaire) este și poezia sa licențioasă (din *Infernala comedie*). Numai că, pe de o parte, Emil Brumaru e un continuator al „ghidușiei” erotice românești (aceeași „filieră moldavă”: Creangă, Eminescu, dar și Păstorel Teodoreanu), iar, pe de altă parte, sonetele sale „indecente” duc la extrem metafizica lui amoroasă. Ființa iubită (noua Beatrice, titlul ciclului trimite direct la *Divina comedie* a lui Dante) – mai precis actele și „substanța” ei, și cu atît mai mult ceea ce pare mai impur, mai degradant, excrețiile sale – este sacră; dragostea „transsubstanțializează”, sanctifică chiar și materia cea mai impură. Mai exact, ele, excrețiile, se **relevă** ca fiind sacre și, indirect, sînt semnul-materie al unei **onna angelicata**. Forța și subtilitatea (inclusiv filosofică) ale poeziei sale se impun, ne șochează. Dacă la începutul *Sonetului 42* (*Sonetul esențial – elogiul Iubitei Ideale*) avem o perspectivă creștină, de sanctificare a substanței ființei iubite, în final, femeia ne apare ca o divinitate păgînă primordială, care naște lumi prin actele sale fiziologice: „*Cu fusta-n cap, pe vine, te cacă iconoclast! / Și-apoi, crud universul scoțind din întuneric, / Cu-o auroră-n spume fierbinți te piși feeric!*” Fabuloasă imagine, care depășește, prin forță și originalitate, limitele scatologicului, ale licențiosului.

Emil Brumaru e un mare poet. Pe care-l recitești, iarăși și iarăși, cu aceeași voluptate, cu aceeași încîntare.

Alexandru Mușina

SUMAR

VERSURI

Elegie (<i>O, vechi și dragi bucătării de vară</i>)	5
Cîntec (<i>Fecioarele se încurcau în gene</i>)	5
În dormitor	5
Baladă (<i>Vechi piftier de țîțe clocitoare</i>)	6
Cîntec (<i>Amiezi înfășurate în vanilii</i>)	6
Prezentare	7
Ceas	7
Amnezie	8
Ea stăpînește	8
Sentința	8
Glycera (<i>Tu în cămări, ferită de Austru</i>)	9
Exclamație	9
Pastel creștin	9
Dulapul	10
Apocrifa I	10
Glycera (<i>Glycera are vergi cu care bate</i>)	11
Astenie	11
Cîntec trist	12
Cîntec de adolescent (<i>Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură</i>)	12
Cerb	12
Cîntec de toamnă (<i>Blînd clătinat pe marile cîntare</i>)	13
Apocrifa II	13
Rugăciune (<i>O, vremea cînd eram copii</i>)	14
Interior	14
Romanță	14
În magazie	15
Madrigal respins	15
Înger	16
Adormind	17
Cîntec (<i>O, azi sînt bucuros ca un cristal!</i>)	17
Imn	18
Nocturnă	18
Cîntec de copil	18
Izvoarele	19
Arătare	19
Strămoșească	20
Întîmplări	20
Asceți	20
Gînd	21

DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur	25
Rugăciunea detectivului Arthur	25
Fluturii din pandișpan	26
Prima elegie a detectivului Arthur	27
A doua elegie a detectivului Arthur	27
A treia elegie a detectivului Arthur	27
A patra elegie a detectivului Arthur	28
A cincea elegie a detectivului Arthur	28
A șasea elegie a detectivului Arthur	29
Ultima elegie a detectivului Arthur	29
Testamentul detectivului Arthur	30

ȘAPTE CÎNTECE NAIVE PENTRU PARFUMAT GURA

1. (<i>Octombrie în calendare</i>)	31
2. (<i>De ce nu vrei să-nnebunești la ora cinci</i>)	32
3. (<i>N-aș ști să spun mireasma</i>)	32
4. (<i>Să facem leneși noduri la batistă</i>)	32
5. (<i>Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr</i>)	33
6. (<i>Am file moi de apă în găleți</i>)	33
7. (<i>Să risipim culorile cu ochii</i>)	33

JULIEN OSPITALIERUL

Julien Ospitalierul	37
Veranda lui Julien Ospitalierul	37
Amorurile lui Julien Ospitalierul	38
Secretul lui Julien Ospitalierul	38

PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1. (<i>Vino la mine să jucăm popice!</i>)	39
2. (<i>Încins de-un străveziu cilindric godin</i>)	39
3. (<i>În edificii vechi de cărămidă</i>)	40
4. (<i>Ți-am adresat o întrebare: Crinul</i>)	40
5. (<i>În fragedul picior al unui scaun</i>)	40
6. (<i>Semeț ca roua, blînd ca arpacașul</i>)	41
7. (<i>Ce gratii mătăsoase am la geamuri</i>)	41
8. (<i>Dar cîrlionții ce-i suspină mielul</i>)	42
9. (<i>Să luăm surizători străvechea birjă</i>)	42
Melancolia lui Julien Ospitalierul	42
Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul	43
Julien Ospitalierul își amintește de detectivul Arthur	44
Marșul lui Julien Ospitalierul	44

ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1. (<i>O, iar zaharisește crini prin casă</i>)	45
2. (<i>Să intri în dulapuri vechi de sticle</i>)	45
3. (<i>Cugetul mi-e fără nici o pată</i>)	46

4. (<i>Melcul cel mic cu muget lin</i>)	46
5. (<i>Motanii mei sorb rom pe catifele</i>)	47
6. (<i>Degeaba port cravată aurie</i>)	47
7. (<i>Eu trebuia să fiu în soare</i>)	48
8. (<i>Mi-e teamă de o portocală!</i>)	48
9. (<i>Nu am nici un regret ca să mă certe</i>)	48
Fericirea lui Julien Ospitalierul	48
Fîntîna lui Julien Ospitalierul	49
POSTUME	
Confidența lui Julien Ospitalierul	51
Cruzimile lui Julien Ospitalierul	51
CÎNTECE NAIVE	
Invitație la Dolhasca	55
Cîntec naiv (<i>Să fim anonimi ca dovlecii</i>)	55
Mierea lumii	55
Balada poetului de duminică	56
Încă o invitație la Dolhasca	56
Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca mierea	57
Viața la țară	57
Cîntec naiv (<i>Un pește mic și foarte trist</i>)	58
Jurnal (<i>Trecerea mea prin lume a fost o aventură</i>)	58
Povestea cavalerului cu brici	58
Cîntec naiv (<i>Să ne iubim în pălării de fetru</i>)	59
Scrisoare de la Humor	59
Faun	60
Jurnal (<i>Azi m-a mușcat un crin de suflet</i>)	60
Elegie (<i>Copilă dulce, rîma trece</i>)	60
Idilă (<i>E-atîta liniște și-atîta nemurire</i>)	61
Cîntec naiv (<i>În mîină c-o fresie</i>)	61
Cîntecel (<i>Floare limpede și grea</i>)	62
*** (<i>O, vremea cînd eram copii</i>)	62
Scrisoare din Moldovița	62
Cîntec de faun	63
Fluturile capital	63
*** (<i>Trăiesc la barieră</i>)	63
Cîntec naiv (<i>Ce corp subțire are clipa</i>)	64
În bucătărie	64
*** (<i>Cînd o să vin prin inserarea clară</i>)	64
Vechi bocet de adult (<i>Poate c-ar fi trebuit</i>)	65
Poveste (<i>Eram un înger serios</i>)	65
Cîntec naiv (<i>Dacă numai crinul</i>)	66
Scrisoare (<i>Sînt fericit, Gènare!</i>)	66
Elegie (<i>Vino, cuminți, la ora de tristețe</i>)	67

Cîntec naiv (<i>Iubiții sînt îngeri lăsați</i>)	67
Poveste (<i>Și dînsul glăsui așa</i>)	67
Elegie (<i>Ții minte fluturile-acela trist, din vînt</i>)	68
*** (<i>Eu sînt total! învins de rouă</i>)	68
Scrisoare din Dornîșoara	69
Balada crinilor care și-au scris frumos	70
Elegie (<i>Telali duiși își cîntă-acum prin ganguri</i>)	70
Cîntec naiv (<i>Roua/ Se plimbă cu șarpele boa</i>)	71
Balada celui de odinioară	71
Vechi bocet de adult (<i>Casa nu mai are sobă</i>)	72
Elegie (<i>O, magazii de mărfuri!</i>)	72
Cîntecel (<i>La iubita mea la poartă</i>)	73
Ultima elegie	73
Ultima baladă	74

ADIO, ROBINSON CRUSOE

CÎNTECE NAIVE

Elegie (<i>Bucătării, bucătării de vară</i>)	77
Sticle	77
Cîntec naiv (<i>Noi vrem să cîntăm la pilaf</i>)	77
Ecuson	78
Elegie (<i>Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze</i>)	78
*** (<i>Cînd aerul cade, prea greu</i>)	79
Jurnal (<i>Mi-s genele cîrlionțate</i>)	79
Elegie (<i>În magazii cu șobolani bătrîni</i>)	79
Cîntec naiv (<i>Spre-a simte timpu-ntr-adevăr</i>)	80
Balada trecerii Reparatei	80
Idilă (<i>În universul nostru dens și mic</i>)	81
Blestem	81
Cîntec naiv (<i>Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici</i>)	82
Elegie (<i>Treci vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma</i>)	82
Pretenții	82
Idilă (<i>E-atît de roșu bulionul</i>)	83
Elegie (<i>Lui Florin Murgur</i>)	83
Balada trandafirului cu aburi	84
Cîntec de adolescent (<i>Fluturi monstruoși se clatin</i>)	85
Sfaturi pentru Reparata (VII)	85
Elegie (<i>Nu mai avem în vestă tabacheră</i>)	86
Cîntec naiv (<i>Iubita mea nu-i ușă de biserică!</i>)	86
Invocație	87
Cîntec naiv (<i>Tu zile-ntregi, pe stilul vechi</i>)	87
Elegie (<i>Am înnebunit în casa</i>)	88
Cîntec de toamnă (<i>Trec prin ziua de toamnă</i>)	88
Cîntec naiv (<i>Dacă ai vrea să mă iubești</i>)	88

Cîntec naiv (<i>Cînd trecea fecioara lui Brumarul</i>)	89
Poveste fără sfîrșit	89
Cîntecel (<i>O, canarii și buldogii</i>)	90
Elegie (<i>Slujbaș la trandafir am fost</i>)	90
Între anotimpuri	91
CATALOG DE NIMFE	
*** (<i>Sosisem dintr-o obositoare călătorie</i>)	91
*** (<i>Azi-dimineață am ridicat de jos un măr</i>)	92
*** (<i>Părîndu-mi-se o absurditate faptul</i>)	92
*** (<i>Superstițios, asemenea vechilor almanahuri</i>)	92
*** (<i>Ieri, după contemplarea trecerii personalului</i>)	93
*** (<i>Pentru a nu provoca o suferință inutilă</i>)	93
*** (<i>Acum cîteva săptămîni mă uitam nemîșcat</i>)	94
*** (<i>Intram în dulap ca-ntr-un imperiu</i>)	94
*** (<i>De fapt, în ziua în care am găsit în rigola</i>)	95
*** (<i>Trebuia să dispar</i>)	96
ROUA LECTURII	
Insula misterioasă	97
Nemaipomenitul roman	98
Însemnări despre detectivul Arthur	99
Scufițe (I)	100
Cîntec de pirat (<i>Lui Șerban Foartă</i>)	101
Scufițe (II)	101
Însemnări despre Julien Ospitalierul	102
Adio, Robinson Crusoe	103
DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT	
Cîntec (<i>În carnea noastră fragedă doar vîntul</i>)	109
Gramofon stricat între două dulapuri	109
*** (<i>Să azvîrlim poemele în troace</i>)	110
Marș	110
Elegie (<i>Apoi am fost lăsat să plec în lume</i>)	111
*** (<i>Poetul ține lin pe suflet</i>)	111
Elegie (<i>Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă</i>)	112
Elogiul Reparatei (I)	112
Bulionul	113
Elegie (<i>Îngăduie-mi să-ți spun ciupicii lucii</i>)	113
Bagatela	113
Elogiul Reparatei (II)	114
Elegie (<i>Mai știi dup-amiaza să-ți bagi</i>)	114
Elogiul Reparatei (III)	114
Poveste (<i>Lîng-un șarpe de mătase</i>)	115
Reparata și Pirata	115
Elegie (<i>Cum zace icra veche de știucă-n blid umbros</i>)	116

Defăimarea Reparatei (I)	116
Bocet de adult (<i>În van mă-ndeamnă la păcate</i>)	116
Defăimarea Reparatei (II)	117
Elegie (<i>Risipit îmi e destinul</i>)	117
Cîntec de toamnă (<i>Trebuie bine-nțeleș anotimpul</i>)	118
Dulapul îndrăgostit	118

RUINA UNUI SAMOVAR

Cîntec naiv (<i>Îți dau un strugur galben să mîinîci</i>)	123
*** (<i>Mi-e sufletul împins de rouă</i>)	123
Elegie (<i>Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții</i>)	123
Rugăciune (<i>Dă-mi rană grea și dulce-n piept</i>)	124
Bocet de adult (<i>În gară la Merișani</i>)	124
Chiuitură (<i>Leliță, / Paraleliță</i>)	125
Scrisoare (<i>O, Leonid Dimov, e seară</i>)	125
Numărătoare pentru puștoaice și babalîci (<i>elefantul/dă/ din/ trompă</i>)	126
De-aș avea o sumă fabuloasă (<i>Mi-aș lua o mie de calești</i>)	126
Dragoste nemărturisită	127
Sonet (<i>Ți-am pus piper pisat în așternuturi</i>)	127
Cîntec naiv (<i>Nu crini ci viperi porți în gură</i>)	128
Sfat	128
Scrisoare (<i>Lui Florin Mugur</i>)	128
Bocet de adult (<i>Surioară, surioară</i>)	129
Baladă (<i>Eram la mare, tebeciști</i>)	130
Chiuitură (<i>Cînd treci prin oraș ca</i>)	130
Cîntec naiv (<i>Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sîni</i>)	131
Cîntec de pirat	131
Cîntec naiv (<i>Bătut de whisky și de vînt</i>)	132
Baladă (<i>Am studiat jurisprudența și cadastrul</i>)	132
Bocet de adult (<i>Călină, Călină</i>)	133
Cîntec naiv (<i>Te-ai răsturnat în clime dulci</i>)	133
Chiuitură (<i>Vino, Tami, -umflată-n blugi</i>)	134
Epigramă	134
Cîntec naiv (<i>Iubito, hai să mîncăm cretă</i>)	135
Elegie (<i>Caleașca-mi produce vertij</i>)	135
Numărătoare pentru puștoaice și babalîci (<i>orișice/ se/ poate/ lua</i>)	136
Cîntec naiv (<i>Noi sîntem motanii cei grași</i>)	136
Lampă	137
Viața, Mărirea și Decăderea Bul-Bukului Dantelat	137
Cîntec naiv (<i>Iubirea noastră este cu păcat</i>)	138
Sonet (<i>E ora cînd ciorapu-i mai întins</i>)	138
Cîntec naiv (<i>Degeaba scrisori cu reproșuri</i>)	139

Elogiu	139
Scrisoare (<i>Lui Nichita Stănescu</i>)	140
Policier	140
Sonet (<i>Azi vom pleca spre fericire</i>)	141
Cîntec naiv (<i>Tu ești o iapă efemeră</i>)	141
Baladă (<i>Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru</i>)	142
Chiuitură (<i>Mi-am pus rouă la rever</i>)	143
Scrisoare (<i>Lui Radu Petrescu</i>)	143
Balada Piratului Negru	143
Numărătoare pentru puștoaice și babalici (<i>fluturele/ de/ dulap</i>)	144
Correspondență	145
Cîntec naiv (<i>De sub o fragedă batistă</i>)	145
Sonet (<i>C-un dedițel în vîrful ghetei și</i>)	146
Cîntec naiv (<i>Noi bem plictisiți vitrion</i>)	146
Numărătoare pentru puștoaice și babalici (<i>nimfa/ și/ cu/ faunul</i>)	146
Bocet de adult (<i>Duce-m-aș, tot duce-m-aș</i>)	147
Sonet (<i>Mi-am cheltuit pitacii de-a valma pe sonete</i>)	148
Cîntec naiv (<i>Pe sîinii tăi înalți aeru-i tare</i>)	148

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV

Deodată	151
Tamaretă (<i>Dacă lui Lou vaginu-i cînta Apollinaire</i>)	151
Jurnal (<i>O sută de ani de război</i>)	151
Descîntec (<i>Melcă, melcă</i>)	152
Dare de seamă	153
Cîntec naiv (<i>Pe sîinii tăi dau o para de aur</i>)	154
De-aș avea o sumă fabuloasă (<i>I-aș lua iubitei blugi feerici</i>)	154
Confesiunile unui băutor de ceai (I)	154
Foaie neagră	155
Un distih cu iz etern/ Pentru Maia Morgenstern	155
Cîntec naiv (<i>Ți-e trupul scos din muzică</i>)	156
Chiuitură (<i>Dacă vrei să umbli goală</i>)	156
Bocet de adult (<i>Pentru cracii tăi de mirt</i>)	157
Dintr-o scorbură de morcov (I)	157
Cînticel	158
Bocet de adult (<i>Îmi tot trece, îmi tot trece</i>)	158
Scrisoare (<i>Arhivele detectivului Arthur</i>)	158
Bocet de adult (<i>Azi-i luni, mîine e marți</i>)	159
Ravagiile alcoolismului	160
Viața și moartea Reparației	160
Paisprezece versuri macre	162
Scrisu-am, fiind mahmur,/ Fără bec la abajur	162
Sonetul cavalerului distrus/ Fiindc-a mîncat harbuz după harbuz ...	163
*** (<i>Lîngă dalbul tău picior</i>)	163

Balada tristului marchiz/ Scrisă cu rîme pe oglinzi	164
Despre ce mai știi motanii (I)	164
*** (<i>Ochii care nu se văd</i>)	165
Tamaretă (<i>Aveai gene-atît de lungi</i>)	165
Bocet de adult (<i>Doamne, de-aș putea uita</i>)	165
Epistolă reîntregită	166
Confesiunile unui băutor de ceai (II)	166
Cîntec naiv (<i>M-ai înșelat c-o portocală</i>)	167
Alt distih cu iz etern/ Pentru Maia Morgenstern	167
Despre ce mai știi motanii (II)	167
Sonetul de pe insulă	168
Bocet terminat în blestem	168
Pierrot răutăcios	169
Yvonne de Bourgogne	170
Dintr-o scorbură de morcov (II)	170
Dacă Verlaine... ..	171
Despre un flaut și niște oglinzi	171

DIN PERIODICE

Povestea boiernașului de țară și a fecioarei cu lindic zglobiu	175
--	-----

INFERNALA COMEDIE

Sonetul 3 (<i>O, vremurile cînd eram ferici</i>)	176
Sonetul 13 (<i>Dac-ai avea, iubito, același cur bombat</i>)	176
Sonetul 17 (<i>Ți-s buicile crescute frumos cum cozonacii</i>)	177
Sonetul 19 (<i>Ce desfătare, iarăși popou cu locuri dragi</i>)	177
Sonetul 20 (<i>Gospodăria noastră are boboci de rață</i>)	178
Sonetul 25 (<i>O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții</i>)	178
Sonetul 42 (<i>Sonetul esențial – elogiul Iubitei Ideale</i>)	179

Postfață	181
----------------	-----